

DŽEK
SLEJD

BROJ
132

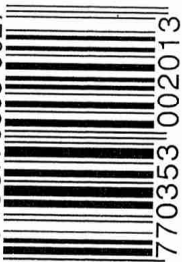
CENA
7 DINARA
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

ŠEJN

KRIJUMČARENO ORUŽJE



YU ISSN 0353-0027



9 770353 002013

★ **ŠEJN** ★

BROJ 132

DŽEK SLEJD

KRIJUMČARENO ORUŽJE



NIŠRO FORUM*OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

ŠEJN

Broj 132

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka ČIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
ARMS SMUGGLERS

Recenzija
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija
Miloš SIMIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Ana NAD
Marija KEČKEŠ

Štampa 3. V. 1990.
Tržište 16. V. 1990.

Izdaje i štampa FORUM – MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića br. 1.
Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka ČIRIĆ
Naslov originala: Jack Slade – ARMS SMUGGLERS
Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA
iz Minhena.

**Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celi-
lini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.**

**Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 135 ATS; Austr-
lija 15 AUD; Francuska 68 FRF; Švedska 68 SEK; Sr Nemačka 20 DEM; Švaj-
carska 18 CHF; SAD 12 USD. Uplate slati na devizni račun: Panonska banka
DD, Novi Sad 65700-620-219-1261, Forum-Marketprint, N. Sad, uz obaveznu
naznaku: Pretplata za „Šejn“.**

**Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata
za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br. 413-12/79. od 28. II. 1979.
godina.**

Šejn je tek u poslednjem trenutku primetio da je nešto sevnulo, kao munja u prolećnoj oluji.

Bile su to velike, srebrne mamuze.

Šejn nije imao drugog izbora. Bacio se ustranu tako brzo da ni otrovna kobra ne bu uspela da ga stigne.

Nije imao vremena da se osmehne. Ispred njegove glave našla se cev „vinčesterke“ koja je đavolski opasno pretila da mu razmrska glavu.

Međutim, Šejn je imao sreće. Taj nitkov se nalazio između stena i pucao je ali je olovo otišlo nekud u daljinu. Očito je bio loš strelac.

Ali, Meksikanac sa srebrnim čizmama skoro da je upucao Šejna. Olovo se zabilo u stenu pored njega.

Šejn se munjevito bacio na desnu stranu.

Opet je imao sreće.

Prosto da ne poveruje u ono što se desilo. Taj skok mu je spasio život.

Tako je uspeo da izbegne olovo koje je uputio čovek koji se nalazio između stena.

U tom momentu oglasio se Šejnov, „remington“. Šejn nije ni nišanio.

Šejn se zagledao u bradato lice čoveka koga je tane pogodilo u grudi. Kao da ga je munja preseкла on je odskočio sa zemlje.

Revolver bandita skliznuo je niz stene. Tek tada se čuo njegov prodoran krik.

Šejn je skočio iz zaklona.

Bilo ih je četvorica bandita. Čekali su ga. Nije bilo mogućnosti da se nekako izmigolji i da im umakne.

Prvi bandit je pao na zemlju. Bio je pogođen. Drugi nitkov je progutao olovo ali se prevrnuo na drugu stranu i stavio ruku na mesto gde ga je kugla stigla. Rukom je pokrio ranu.

– Pasji sine! – ciknuo je Meksikanac. – Prokleta pseto Amerikansko!

Šejn se sagnuo i sakrio se među stenama. Njegovo oštro oko je odmah primetilo još dvojicu Meksikanaca koji su ga čekali kao mačka miša. Ipak, mogao je da sačeka dok opasnost prođe i dok njegov put bude slobodan.

– Pasji sine!

Glas se sada čuo sa desne strane.

Šejn je odmah ocenio da je to glas onog nitkova koji je već više

puta pokušao da „vinčesterkom“ razmrskša Šejnu lobanju. Ali, uzalud.

– Hej, Pako!

Meksikanac sa probušenim grudima je uzdahnuo. Pokušao je da ustane ali je ponovo pao. Svojom rukom je kao u snu tražio revolver.

– Pako!

Glas je došao sa druge strane. Bio je to toliko udaljen da je Šejn ocenio da mu odatle ne pretili nikakva opasnost.

– Taj prokleti Gringo je napravio rupu u mom telu, Manolo – doviknuo je ranjeni čovek. – Peče me kao da vatra gori na tom mestu. A nemam više ni oružja!

Manolo je opsovao. I loši pucaroš je psovao.

Šejn je ponovo napunio revolver. Pored njega se nalazila „vinčesterka“ naslonjena na stenu. Na zemlji je bila boca sa vodom. Kada je skočio iz sedla imao je još toliko vremena da zgrabi bocu sa vodom i „vinčesterku“. Voda mu je i te kako bila potrebna da preživi u ovom brdovitom predelu Sijera de la Madeire koji je ličio na pustinju.

– Hej, amigos!

– Čujemo te, Pako!

– Zar nećete da dođete po mene, vi kučkini sinovi?

Šejn je gledao u bradatog čoveka. Ako bilo ko dođe po ovog čoveka to će biti crni đavo iz pakla. Prijateljstvo između ove vrste bandita je takvo da oni nikada ne rizikuju život jedan za drugoga. Oni su se nadali da će to biti lak plen pošto je Šejn jahao sam.

Međutim, ne lezi vraže. Život ispreda druge priče. Šejn je uspeo da obori dvojicu tih sinova pakla.

Oni koji su ostali na nogama će još malo sačekati a zatim uhvatiti maglu što brže mogu. Ta vrsta nitkova puca samo iz zasede. Kada primete da nisu uspeli, oni beže kao da ih sam đavo goni.

– Kučkini sinovi! – Viknuo je ranjeni čovek.

– Ti me nećeš ostaviti ovde, amigo, zar ne? – upita on i pogleda u Šejna.

Pakovo lice se razvuklo o osmeh.

– Ja mogu da jašem – reče on. – Moja raga nalazi se tamo u udolini.

– Ustaj! – naredi Šejn kada su čuli odjek topota konjskih kopita.

– Tvoji drugari su odveli tvoga konja. Čuje se to po tome koliko kopita se udaljava. Prodaće ga u sledećem gradu za neku prostitutku ili dve boce tekile.

– Prokleti kučkini sinovi! – psovao je Pako.

Šejn je posmatrao bradatog Meksikanca. Njegovi drugari su ga ostavili na milost i nemilost njihovog protivnika.

Šejn je odlučio da tog čoveka prebaci u sledeći grad. Naravno, ako uspe da preživi.

Visoki Amerikanac nalazio se na đavolski opasnom putu i bilo mu je jasno da je bolje ako ima nekog prijatelja koji će mu pomoći da izvrši zadatak koji je dobio. Eto, taj Pako je jedan običan drumski razbojnik. Ali možda će mu nekad biti i potreban u životu.

– Hej, amigo! – pozvao ga je Pako.

– Da!

– Šta ti tražiš u ovoj lepoj zemlji?

– Don Rivera Gomeza!

Pako se trgao kao da ga je munja pogodila.

– Gomeza? – upitao je on kao da ne veruje u ono što je čuo. – Generala Gomeza?

Šejn potvrdno klimnu glavom.

Pako je vrteo glavom.

– Pa zašto mi to nisi rekao, Gringo? – upitao je on. – Mi ne pučamo u prijatelje generala Gomeza.

– Pucali ste! A niste ni pitali ko je.

– Trebalo je nama da kažeš da putuješ kod generala. To bi bilo pošteno. Manolo i Dino će već zakoračiti jednom nogom u grob ako don Gomez sazna za sve ovo. Prokleti pasji sinovi!

Pako se iskrivio na zemlji. Zatvorio je oči.

– Pošalji ih u pakao, amigo, ako ih budeš sreo.

– A kako da ih prepoznam?

– Lako. Manolo je razrok i gleda kao sova, a Dino hramlje kao da su ga stršljeni izujedali za jednu nogu.

– Pa to su neki đavolovi sinovi, zar ne?

Pako je stenjao.

– U pravu si, Gringo – reče on. – Oni će tu moju ragu prodati za prostitutke i tekilu i neće se potruditi da stignu makar do Sorenta del Rei.

Pako je izpljuvao krv i okrenuo glavu u stranu.

– Do đavola, pošalji ih u pakao! – krkljao je on. – I nemoj da umru lako, ti kućkini sinovi!

Šejn je ustao. Oprezno je pogledao preko zaklona.

Sunce je još uvek obasjavalo okolna brda. Neće proći mnogo sati a ono će sakriti svoju žutu glavu tamo negde na zapadu.

Šejn je još uvek razmišljao. Zatim je navukao još dublje svoj šešir na glavu i sklopio oči.

Još uvek nije bio siguran da su razroki Manolo i hromi Dino stvarno nestali iz ovog predela. Možda su samo prividno poterali konje kako bi prevarili Šejna i izmamili ga iz zaklona.

Šejn je još jednom oslušnuo, a zatim se okrenuo oko stene. „Remington“, u njegovoj ruci bio je spreman za paljbu.

Ništa se nije pokrenulo.

Iz uskog kanjona koji se nalazio s njegove leve strane dizao je oblak prašine.

Bio je to siguran znak da su banditi stvarno odmaglili. Sudbina njihovog prijatelja Paka koji je bio ranjen uopšte ih nije interesovala. Oni će krenuti svojim putem, putem bez milosti. Ko padne taj više ne ustaje. Jer, nema ko da mu pomogne.

– Sorenta del Rej – reče Pako tužna pogleda. Kašljao je. Zatim je opsovao. – Gringo! Što nisi gađao malo više da me toliko ne boli! A možda je bilo bolje da si me odmah ubio da me ta prokleta rana ne peče toliko. Kao vatra!

– Zar nisi mogao da postaneš pristojan čovek, amigo? U tom slučaju ne bi imao ovakvih nepritika.

Pakao se kiselo osmehnulo.

– Sorenta del Rej – ponovio je bradati čovek. – To je jedno malo, zapušteno gnezdo, ali tamo imaju doktora. Generalovi ljudi ponekad navrate tamo.

Šejn je zviznuo kroz zube.

Skoro istovremeno se između stena pojavio njegov mrkov. Oprezno se približavao Šejnu. Najpre je naćulio uši i okretao glavu na sve strane.

Šejn ga je uhvatio za uzdu i potapšao ga po vratu da ga umiri. Zatim je gurnuo svoju „vinčesterku“ u sedlo i okrenuo se prema Paku.

– Šta si odlučio, hombre? – upita on. – Hoćeš li da te ostavim ovde da te rastrgnu lešinari ili ćeš jahati sa mnom u to gnezdo Sorenta del Rej?

Meksikanac se uspravio stenjući. Gladio je rukom svoju bradu.

– Iznenaden sam, amigo? – rekao je on. – Ti zaista hoćeš da me povedeš u grad?

Šejn je potvrdno klimnuo glavom.

– A ja ću dobro isprašiti one proklete lupeže koji su me ostavili na cedilu i nisu ni prstom mrdnuli da me nekako izvuku. Nemoj me ubiti, vremena se menjaju i možda ću ja nekada biti potreban tebi.

– Da li poznaješ generala Riveru Gomeza? – upita Šejn.

Pako je klimnuo glavom.

– Njega svako zna – odgovorio je bradonja i naslonio se leđima na stenu. Uskoro je uspeo i da ustane. – Šta ti želiš od generala?

Šejn se namrštio.

– Poslovi – odovorio je on. – Možda si stvarno dete sreće u životu kad si baš na mene naišao.

– Poslovi! – ponovio je Pako. – Ti si srećan što si sreo mene, hombre.

– Imao sam sreće što sam ostao živ u susretu sa tobom i tvojim drugarima – rekao je Šejn.

Pako ga je gledao kao da je uvređen.

– To je sada prošlost, hombre! – rekao je on. – Valjda i u ovoj ludoj glavi ima bar malo pameti. Predlažem ti da od ovog trenutka postanemo prijatelji. Oni pravi, iskreni. General ne mari mnogo za Amerikance. Riko Vaskez, njegov poručnik mrzi Amerikance. I, Vaskez razmišlja samo o tome kako da ubije nekog Amerikanca da ih bude manje. Mogu ti reći da ima dosta mašte u tome i da ima i uspeha.

Šejn je već čuo za tog opasnog Rika Vaskeza. Bio je to nekadašnji poručnik kada je Gomez bio general revolucionarne armije. Čovek poznat po grozotama koje su prevazilazile sve ono što je moglo da se zamisli.

– A sada bih mogao i ja tebe ponešto da pitam – rekao je Pako. – Eto, kako se zoveš, hombre?

– Šejn – odgovorio je visoki čovek. – A otkud znaš generala?

– Ja ga znam. Mislim da je to dovoljno za tebe.

Pako nije hteo da govori o tome. Pa neka mu bude. Vreme prolazi i taj bradonja će sigurno progovoriti.

– Daj mi revolver, Šejne! – reče on. – Mi jašemo u Sorenta del

Rej. Svako me tamo poznaje. Niko u životu nije video Pako del Rija bez oružja. A uostalom, čoveka ne treba pustiti da umre bez svog oružja.

Šejn se osmehnuo.

– Vidim te dobro i ne mislim da ćeš tako brzo krenuti na onaj svet. Pako je odmahnuo rukom.

– I ja mislim tako – reče on. – Ali, nikad se ne zna...

Šejn je pronašao revolver između stena. Uzeo ga je u ruku i odmerio njegovu težinu. Krajičkom oka gledao je u Meksikanca koji je bio nestao.

Pako je stajao pored bunara. „Vinčesterka“ je štrčala visoko. Ako je Pako zgrabi i baci se u desnu stranu onda će biti u zaklonu jedne stene i moći će da otvori vatru.

Prošlo je nekoliko sekundi.

Nije se ništa dogodilo.

Pako uopšte nije bio zainteresovan za „vinčesterku“.

Možda su već tog trenutka postali zaista prijatelji!

Šejn se vratio i vratio mu revolver.

Pako je vratio oružje u futrolu. Bio je prljav. Međutim, nije se ponašao kao neko ko je pao na niske grane.

– Deset milja – rekao je on i navukao svoj šešir dublje na čelo. – Nije tako strašno, Šejne – promrmrljao je on. – Mislim da ću izdržati.

Šejn je pomogao ranjenom čoveku da uzjaše.

Mrkov nije sada bio sputan uzdama. Šejn ga je pustio da se kreće po svojoj volji. Mada je teret na njegovim leđima bio dvostruko teži konj je kaskao dosta lako kroz predeo.

Pako se klatio kao stabljika na vetru, ali se ipak držao u sedlu.

Sunce je polako spuštalo soju okruglu glavu iza bregova i više nije tako peklo. Ipak, još uvek je u ovom predelu bilo toplo.

Pakleni zadatak u paklenom predelu gde vlada paklena klima. Sve kao da se udružilo protiv čoveka koji ovde hoće da uradi nešto nemoguće. Ali, nada postoji!

Šejn je krenuo da pronađe generala don Riveru Gomeza za koga se tvrdilo da regrutuje jednu malu privatnu armiju. Meksikanski ratnici i američko oružje bili su ono glavno što će omogućiti da se taj cilj postigne.

Šejna nisu interesovali ti meksikanski ratnici. On je prešao Rio Grande zbog oružja.

Dva transporta iz Fort Ane su zadnjih nedelja zaplenjena. Bilo je sasvim jasno da su general Gomez i njegov poručnik Vaskez umešali prste u tu igru.

Kroz nedelju dana iz Fort Ane bi trebalo da bude poslat sledeći transport. Već sada se znalo da će to oružje stići u Meksiko.

Pre nego što se to dogodi Šejn je trebalo da namami i klopku generala i njegovog poručnika na drugoj strani Rio Grande i da otкриje ko je izdajnik u armiji.

II

Manola je iskrivio oči gledajući u Izabelu Moreno koja se nagnula napred sa bocom tekile i uzela novac koji je Dino stavio na sto.

– Zaboga! – opsovao je Dino. Udario je pesnicom Izabelu po ruci.

Izabela je jauknula i skočila nazad.

Dinovi prljavi prsti zgrabili su crvenu bluzu.

Izabela se trгла. Bluza se pocepala. Devojka se zbunila. Grudi su joj bile gole.

– Kućkino sinovi! – ciknula je ona. – Da je Pako ovde niko od vas ne bi smeo da me pipne!

Manolo se iscrerio.

– Moraćeš da potražiš novog zaštitnika, Izabela – reče on. – Pako sada hrće negde u paklu. Sada si ti jedna obična prostitutka kao i svaka druga.

– Ona je samu sebe oduvek smatrala posebnom – rekao je debeli krčmar za šankom. – Ali, dobra vremena za del Riove su već davno prohajala.

– Ko je ubio Paka? – upitala je Izabela. Ostacima crvene bluze pokrivala je nage grudi.

Dino je ustao. Prišao je šanku.

– Ne znam – odgovorio je on kada je debeljko pružio drugu bocu. – Bilo ih je bar desetak nitkova i oni su pucali na nas iz svih vrsta oružja. Hoze je bio ubijen prvi. Manolo je skinuo iz sedla tri jahača da bi meni omogućio da umaknem. Pako se dao u bekstvo...

– Pešice...?

Dino se okrenuo prema ulazu.

Karmen Gomez je gurnula vrata čizmom.

Ponosno i uspravno stajala je Meksikanka u belo okrečenoj bo-degi Sorenta del Rej. Crna suknja bila je pripijena uz njene kukove. Ispod kao sneg bele bluze uzdizale su se i spuštale bujne grudi.

Dino je gledao lepu generalovu kćerku.

– Pešice – dodao je on tužnim glasom. – Tako su ti lupeži i dobili priliku da ga napune olovom u leđa, senjorita!

Pre nego što je Riko Vaskez prošao pored lepe Karmen Gomez čuo se njegov smeh.

– Nikad nisam video nijednog ko nosi ime del Rio a da je bežao – rekao je on podrugljivo.

– Ovog puta bi video – reče Manolo koga sada više nije interesovala Izabela Moreno nego je svojim uzanim očima gledao u Karmen Gomez i Rika Vaskeza.

Karmen se približila šanku. Ona je nosila pojas za oružje koji je na kukovima bio prekršten. Iz futrola su virile drške revolvera ukrašene biserom. To oružje nije bilo ukras. Svako je znao da se ona ranije borila na strani generala.

– Bilo ih je najmanje petorica? – upita ona tiho.

– Verovatno i više – potvrdio je Dino i klimnuo glavom. On je pored Karmen pogledao u Vaskeza. Porodice Vaskez i del Rio nikada nisu bile prijateljski raspložene jedna prema drugoj. Pa sigurno Vaskez neće proliti nijednu suzu za poslednjim iz porodice del Rio ako se uputio na onaj svet. Naprotiv. Generalov poručnik

bi se izgleda obradovao da je Pako del Rio otputovao sa ovog sveta.

– Manolo je skinuo trojicu nitkova sa konja, a ja sam pogodio njih bar četvoricu.

Kada se Karmen podrugljivo osmehnula Dino je video da je malo preterao. Svima je bilo poznato da je on jako loš strelac.

Vaskez je odmahnuo rukom. Ali Karmen Gomez kao da nije bila zadovoljna.

– Pa to je onda bar sedam mrtvih! – rekla je ona.

Dino je zbunjeno slegao ramenima i iscerio se kada se pojavila Izabela Moreno, Pakova prijateljica i počela da se smeje.

Osmehnuo se.

– Možda smo mi u povratku upucali još dvojicu njih – dodao je Manolo. – S tim okorelim banditima se ne sme igrati.

Dino je klimnuo glavom kako bi potvrdio ono što je Manolo rekao.

Izabela se namrštila.

– Ova dva crna đavola su prodali Pakovog i Hozeovog konja – rekla je ona.

Manolo je stegao ruku. Hteo je da je udari. Ali, vešta Meksikan-ka se povukla nazad i Manolo je promašio. Pa i žene znaju da izbegnu opasnost. Pogotovu kada ne žele da budu ponižene.

– Te rage su trčale za nama! – uveravao ih je Dino. – Šta da radimo? Da ih oteramo natrag?

– Ako je Pako mrtav čovek onda je njegov konj moj – rekla je Izabela odlučno. – Nemojte se šaliti, momci. On je bio moj čovek i tu više nema rasprave. Oprostite se vaših zabluda. On je bio moj!

Karmen Gomez je potvrdila klimanjem glave.

– Mislim da je tačno. Vi ste stvarno jedno đubre! – ciknula je ona ljutito.

Ovog puta se umešao Vaskez. Njemu nije bilo važno ko je kupio tog prokletog konja.

– Pako je nama dužan neki novac – pokušao je Dino nekako da skrene tok zahuktale reke na drugu stranu i da zadrži novac koji se ulio u njegov džep. Hoćeš li ti da platiš te njegove dugove, Izabela?

Izabela Moreno je gledala u Karmen Gomez kao da od nje traži pomoć.

– Ja ću platiti Pakove dugove – rekla je Karmen.

Dino ju je zbunjeno gledao.

– Ali tvoj otac...

Karmen ga je prekinula jednim pokretom ruke.

– Koliko? – upita ona.

– Sto pezosa – reče Manolo promuklim glasom. – Dao sam mu ih kada je bio u velikoj nevolji.

Dino se namrštio i uzeo bocu. Otpio je dobar gutljaj a zatim ju je bacio na pod.

Vaskez se brzo okrenuo na drugu stranu. Znao je odmah da nešto nije u redu. Potegao je svoj revolver.

Odmah ga je prepoznao. Šejn!

Dino je prebledeo. Spustio se iza šanka kao da ga je neko maljem udario po glavi.

Manolo je stajao pored stola uspravno kao da je progutao kolac. Njegove razroke oči su uzele tako čudne pravce da se uopšte nije moglo pogoditi kuda gleda.

Šejn je držao „vinčesterku“ na kuku. Pogledao je u Vaskeza, a zatim u lepu Meksikanku. Znao je da je general imao kćerku. Ali je pretpostavljao da ona raste na hacijendi i da je čuvana kao malo vode na dlanu. Mala devojka i velika hacijenda!

– Šta je, Gringo? – upita Vaskez osornim glasom.

Meksikanac je stajao kao neka ogromna stena koju je zahvatio požar. Njegove usne kao da su se jedva kretale dok je govorio.

– Tražim konja jednog mog prijatelja – reče Šejn tiho. – Ta raga se nalazi ovde napolju ispred vrata. Onaj razroki stoji pored šanka, a ako je onaj drugi hrom, onda je više nemam šta da tražim. Našao sam sve!

Riko Vaskez se odmakao od šanka i stao između ta dva meksi-kanska lešinara Dina i Manola.

– Ko si ti? – upitao je Vaskez.

– Šejn.

– Šejn? – rekao je Vaskez podrugljivo i nasmejao se.

– A kako se zoveš?

– Riko Vaskez!

– Zar to nije u Meksiku ime takvog čoveka koji poteže revolver da bi se zaštitio od dva šugava psa?

– Ti misliš na dva Meksikanca koji su poslali u pakao više od sedam Amerikanaca?

– Šejn misli na dvojicu pasjih sinova koji su ostavili svoga druga da leži ranjen na zemlji i uz to mu ukrali konja – čuo se glas iza njih.

Pako je već bio ušao u bodegu.

Šejn je odmah hteo da ga odvede kod doktora. Ali, Pako nije odoleo srcu. Želeo je prvo da svrati u bodegu.

– Dino, koji je stajao pored šanka zamalo se nije onesvestio.

– Ej, ljudi! – ciknuo je on. – Pa taj je bio mrtav čovek. Majko moja, mogu da se zakunem da je bio mrtav! Ja sam...

A onda, ne lezi vraže! Iza Šejna prasnu pucanj. Kugla se zabila ispred prašnjavog poda bodege.

Riko Vaskez se trgao kao da ga je zmiya ujela. Njegovi prsti su se obavili oko drške revolvera.

Šejn je podigao nešto malo više cev svoje „vinčesterke“.

Vaskez je gledao u Šejna probadajućim pogledom.

– Možda ti želiš...

Nije uspeo da završi rečenicu.

Dino je pokušao da se zakloni jednim stolom kako ne bi bio upućan. Međutim, Pakova kugla iz revolvera je bila brža. Pao je kao klada.

Šejn i Pako su dobro ocenili da im najveću opasnost predstavlja taj hromi Dino i nisu ga ni za sekundu ispuštali iz vida.

Razroki Manolo je ipak iskoristio povoljnu priliku. On je zgrabio Izabelu za kosu i snažnim zamahom je privukao sebi.

– On je lud! – riknu Manolo. Pokazao je rukom na Paka. – On vi-

še ne zna šta govori i šta radi. Do đavola, hombre! Ja ću ubiti Izabelu ako ti mrdneš samo jednom dlakom tvoje brade, a kamoli da pokreneš prst na tvojoj smrdljivoj ruci!

Po glasu se odmah videlo da je Manolo prestrašen i da drhti kao zec.

Pako se naslonio na zid pored vrata.

Šejn ga je pogledao. Bilo mu je jasno da bradati Meksikanac neće dugo izdržati na nogama.

I, sada se umešala Karmen Gomez. Pogledala je u Vaskeza.

– Ako se nešto desi Izabeli, Vaskeze, onda će te moj otac lično obesiti na najdeblju granu i visićeš kao strašilo – rekla je ona mirno.

Odmerila je Šejna od glave do pete. Čovek džinovskog rasta, lep i privlačan.

– Pustio je, Manolo! – doviknu Vaskez.

Manolo se savio kao grana na vetru kada je Vaskez počeo da mu prilazi sve bliže i bliže.

– Pa zar me nisi razumeo, hombre? – frknuo je Vaskez. – Kriješ se tu iza jedne žene kao da nisi muško. A ovamo si pričao da si pre izvesnog vremena pobio gomilu Amerikanaca!

Pako del Rio se osmehnulo pakosno. Pa zar je moguće da čovek tako duboko utone u laž! On sam, taj snažni čovek je pljuvao krv.

Šejn je osetio da će Pako pasti. Prihvatio ga je.

Dino je kao lisica čekao svoju šansu. Šmugnuo je ispod stola i pokušao da se domogne svoga revolvera koji mu je bio ispao.

Revolver lepe Karmen se stvorio u njenoj ruci.

Dino je bio pogođen i to smrtno.

Izabela je iskoristila priliku, istrгла se iz Manolovih ruku. Razroki nije preduzeo ništa. Podigao je ruke uvis i pokazao prstom mesto gde se nalazio Šejn.

– To je jedan prokleti Gringo, Vaskeze – dahtao je on. – Pitaj ga šta će on ovde!

– Šta ti tražiš ovde? – pitala je Karmen Gomez preduhitivši poručnika njenog oca.

– Došao sam da odnesem jednog prijatelja kod lekara – odgovorio je Šejn. Podigao je teškog Paku u naručje.

– A ko je, do đavola, smestio Paku tane u telo? – upita Vaskez ljutito.

– Pitaj ga ti lično – reče Šejn. – Ako želi, on će ti to kazati.

Ne okrenuvši Šejn je sa Pakom na rukama izašao iz bodege. Doktor je stanovao na drugoj strani ulice pored hotela. Bio je to jedan nizak, debeo čovek i on ih je sačekao ispred ulaza u kuću.

– Video sam vas da dolazite – rekao je on. – Unesite Paka. Šejn je poslušao kako mu je doktor rekao i stavio Paka na sto. Bez ijedne reči je čekao dok je debeli lekar pregledao Pakove povrede.

– Dobro, Amerikano – kazao je doktor kada se uspravio – i obrišao znoj sa čela. – Dobro, ostavi ga ovde!

– Kako mu je?

Debeli čovek se tiho nasmejao.

– Na ovom stolu su ležali i drugi sa njegovim prezimenom sa

mnogo više olova u telu. Nijedan od njih nije od toga umro. Bar ne ovde.

– Ja stanujem u hotelu – rekao je Šejn. – Zamolio bih vas da me obavestite kada se stanje promeni.

Doktor je izvadio svoje instrumente iz ormara i stavio ih pored onesvešćenog Paka na sto.

– Tako je to – osmehnuo se on. – Ako ostane u životu onda sam ja dobar lekar. Ako umre onda ste ga vi suviše kasno doneli kod mene.

Šejn je izašao iz kuće. Na ulici se osvrnuo i pogledao sunce koje je zalazilo iza bregova.

Riko Vaskez se pojavio među belim kolibama prašnjave ulice.

Šejn se polako približavao krupnom čoveku koji je trljao oči kao da želi da njih izbaci odsjaj poslednjih sunčevih zraka.

Dva koraka ispred Vaskeza Šejn je stao.

– Čuo sam da ne podnosiš Amerikance – reče Šejn.

– To je tačno! – potvrdio je Vaskez.

– Uopšte Amerikance ili ima izuzetaka?

– Kako to misliš? – upita Vaskez.

– Mislim, šta je sa onima koji su ti potrebni da s njima sarađuješ i sklapaš poslove?

Meksikanac se iscerio.

– Meni nisu potrebni Amerikanci, Šejne. Ja sam njima potreban. Šejn klimnu glavom.

– Šta ti, u stvari tražiš u Sorenta del Rej? – upitao je Vaskez.

– Tražim čoveka s kojim bi mogli da se sklapaju poslovi, hombre!

– Kakvi poslovi?

Šejn je odmahnuo glavom.

– Ti nisi pravi čovek za to, hombre!

Vaskez se trgao. On nije bio navikao da jedan Gringo tako razgovara s njim. Nervozno je čeprkao čizmom po prašini.

Šejn je gledao hladno u Vaskeza. Ovaj čovek neće nikada postati njegov pirjatelj. S njim mora biti oprezan.

– Videćemo se uskoro, Vaskeze. Na generalovoj hacijendi!

Šejn se okrenuo na drugu stranu i pošao polako prema ulazu u hotel.

– Da li te don očekuje, Gringo?

– Možda – odgovori Šejn kada se već nalazio na vratima.

Šejn je ušao u hotelsku salu. Meksikanac iza jednostavnog naslona kao da ga je već čekao.

– Senjore Šejne – rekao je on ljubazno i pružio Šejnu ključ od jedne sobe. – Ja sam Huan Lekont. Pako je moj prijatelj. Ako vam je nešto potrebno ja ću vam nabaviti, senjore.

– Meni je potreban samo mir – rekao je Šejn. – Nikakve posete Rika Vaskeza ili njegovih prijatelja?

– Vlasnik hotela je don Gomez – obavestio ga je Huan. – Ja sam samo službenik. Ako Riko Vaskez želi da uđe ja u tome ne mogu da ga sprečim. Ali ja ću vas o tome obavestiti na vreme, senjore.

Šejn je klimnuo glavom, uzeo ključ i uputio se gore.

Vrata su bila samo prislonjena. Šejn je stao i oslušnuo. Da nije Vaskez, koji je toliko mrzeo Amerikance, već poslao nekog ovamo?

Šejn je izvadio revolver iz futrole, sačekao trenutak a zatim gurnuo vrata nogom. Potom je uskočio u prostoriju.

Karmen Gomez je sedela na krevetu. Poslednji sunčevi zraci titrali su na njenom lepom licu. Bilo joj je zabavno što vidi oružje u Šejnovoju ruci.

– Zar si se uplašio jedne bezazlene devojke, Šejne? – upitala je ona blagim glasom.

Šejn je vratio oružje natrag u futrolu. Petom je zatvorio vrata i prišao prozoru.

Vaskez je još uvek stajao na malom trgu i gledao gore.

– Neće proći dugo vremena a jedan od vas dvojice biće mrtav čovek – reče Karmen Gomez.

Šejn se okrenuo prema njoj.

– Da li ćeš tugovati za njim? – upita on.

Lepa Meksikanka je gipko ustala sa kreveta i protekla se kao neka umorna divlja mačka. Njeno vitko telo se zateglo. Ispod tanke bluze ocrtale su se njene bujne grudi.

– Ili možda za mnom? – upitao je Šejn.

Karmen Gomez se tajanstveno osmehnula.

– To još ne znam – odgovorila je ona, prišla bliže i stala ispred Šejna. – Ti nisi od onih koji su došli u Meksiko zato što im je postalo vruće pod nogama. To ja vidim po tebi.

– I šta još?

Njene tamne oči su se suzile dok je njen pogled klizio preko Šejna.

– Ti si opasan – rekla je. – Nije dobro biti tvoj neprijatelj. Zašto si doneo Paka u ovo mesto? Pa on je hteo da te ubije?

– Ranjeni čovek više nije neprijatelj, senjorita. Čak i kada njegovi prijatelji ne učine ništa za njega, ne treba ga ostaviti da umre sam.

– Tako se stiču prijatelji koji su nam potrebni, zar ne?

Karmen mu je prišla još bliže. Šejn je osetio toplinu njenog vitkog tela.

– Ako je jedan čovek kao Vaskez tvoj neprijatelj, onda će ti biti potrebno još mnogo više prijatelja, amigo!

Šejn je podigao svoju desnu ruku i njegovi prsti su prošli kroz njenu bujnu crnu kosu.

Karmen Gomez je stajala mirno. Samo za koju sekundu, a zatim je uzdahnula i osmehnula se.

– To je pravi način da se postane Vaskezov neprijatelj – kazala je ona. – On želi da se udam za njega a moj otac bi se obradovao ako se odlučim za njegovog poručnika.

Šejn je stavio ruku na njeno rame i privukao je sebi. Ona se nije branila.

Kad bi Vaskez ovo video, onda ja ne bih mogla više da se uzdržavam.

– On to neće videti, a ti mu nećeš kazati – reče Šejn. Osetio je njene obline i čvrste grudi. Osetio je njen dah na svom licu.

Kada je hteo da je poljubi ona se jednim brzim pokretom odvojila od njega i uzmakla korak nazad. Disala je teško. U njenim tamnim očima gorela je vatra.

– Šta ti misliš, ko sam ja, Gringo? – upita ona plahovito.

– Karmen Gomez, jedna lepa žena!

– Kćerka generala koji...

Šejn joj se približio i ponovo je privukao sebi.

– Jedna lepa žena – ponovio je on. – A tek posle toga kćerka generala.

Njegove usne zaustaviše se na njenom vratu. Njeno telo je zadrhtalo. Šejn ju je bio tačno procenio. Suprotno od Vaskeza on nije imala ništa protiv Amerikanaca. Milovao ju je po leđima. Ona se vatreno pripila uz njega sve dok se u hodniku nisu čuli koraci.

– Senjorita Gomez!

Bio je to Huan.

Šejn je pustio lepu kćerku generala Gomeza. Jednim ljuškim pokretom zabacila je kosu nazad.

– Senjor Vaskez... – počeo je Huan.

– Neka pričeka!

– Si, si, senjorita.

Koraci su se brzo udaljavali.

Šejn je pogledao kroz prozor. Vaskez se više nije video. Ulice i trg su oživeli pošto je sunce zašlo iza brda.

– Videćemo se kasnije, Šejne!

Karmen je već stajala na vratima.

– Na hacijendi! – reče Šejn.

Klimnula je glavom i osmehnula se.

– Na hacijendi. I ako tamo ostaneš živ, onda možda na jednom mestu na kome nas niko neće ometati!

Vrata se zatvoriše za njom. Nešto malo kasnije pojavila se Karmen sa Vaskeзом na ulici. Na trgu koji je imao oblik kruga ona je zastala i dobacila jedan upadljiv pogled gore prema Šejnu. Ona je time htela da ukaže Vaskezu na to da je ona slobodna žena i da može da radi što god želi.

Šejn je pomislio na zadatak koji je dobio od Sedme brigade. Dosad je sve išlo mnogo bolje nego što je on pretpostavljao. Imao je Paka na svojoj strani, a i Karmen Gomez očigledno nije imala ništa protiv jedne avanture. Ostalo je još samo da ubedi generala. U tom slučaju i Vaskez više ne bi predstavljao problem.

III

– Šta hoće taj Gringo od generala? – upitao je Riko Vaskez koji je jahao pored Karmen Gomez.

Pored nepoverenja na njegovom licu su se jasno videli i tragovi ljubomore.

– Možda da zaprosi moju ruku – odgovori Karmen izazivački. – Možda hoće i to da postane novi poručnik kod generala.

Riko Vaskez je opsovao. Gledao je popreko u Karmen. To je uvek bilo tako. Ali još nikad ona to nije tako jasno govorila o tome kao u poslednje vreme.

Otvoreno neprijateljstvo počelo je od trenutka kada je on doveo prvi transport oružja iz Sjedinjenih Država u Meksiko. Podvig

za koji je general verovao da nije moguć! Njegov ugled kod generala je porastao i imao je više nade da dobije Karmen.

S njene strane pak nije bilo nikakve naklonosti niti je želela da se Vaskezove namere ostvare. Ali, šta da se kaže? Ona je bila Meksikan-ka. Ako do toga dođe ona će morati da se povinuje želji svoga oca.

Zatim je dovezao i drugi transport oružja u Meksiko i time je udaren kamen temeljac za privatnu armiju generala. Njegov ugled je porastao još više i prvi put Gomez mu je dao na znanje da želi takvog zeta kao što je on.

Međutim, umesto naklonosti i visokog uvažavanja njegovih dela generalova lepa kćerka je prema njemu bila nepoverljiva i hladna. Šta više ona mu je jasno ukazivala na to da je ona plemićkog roda, a on samo jedan običan čovek iz naroda.

– Jedan Gringo kao poručnik kod generala? – ciknu Vaskez. Smejao se grohotom. – Tvom ocu je u porodici potreban Meksikanac. Čovek u koga će imati poverenje i na koga će biti ponosan, Karmen! Čovek kao što sam ja!

Karmen je poterala brže svoga konja i odmakla napred. Vaskez ju je brzo stigao.

– Ti se moraš pomiriti s tim, Karmen! Ti ćeš biti moja supruga.

– Samo zato što si doterao dvaput oružje u Meksiko? – upitala je Karmen i nasmejala se podrugljivo. – Ti si seljak, Vaskeze i to ćeš uvek i ostati. Ja ću sama odabrati sebi supruga!

– General će ti reći za koga ćeš se udati!

Karmen ga je pogledala. Videla je po njemu da on to ozbiljno misli.

– Još ti nisi uradio ništa što bi te učinilo dostojnim da se oženiš jednom Gomez.

Ponovo se razlegao Vaskezov oholi smeh.

– Dva transporta oružja – reče on. – Kao svadbeni poklon doneću ja generalu i treću pošiljku oružja. – Zato će on meni dati ruku svoje jedine kćerke.

Jednim naglim trzajem Karmen je zaustavila svoga konja.

– Kada? – upita ona.

– Odmah, čika!

– Nemoj me zvati čika, seljače!

Vaskez se trgao.

– Seljače! – ponovila je Karmen aludirajući na njegov niski stalež. To je poručnika najviše pogađalo. – Ti si kopao na njivama del Riovih a vaša majka vas je održala u životu kada vas je tvoj otac ostavio zadužen do guše. Umesto da budeš zahvalan del Riovima, ti ih mrziš.

Vaskez je besno odmahnuo glavom.

– Sada se list okrenuo na drugu stranu! – frknu on. – Pako del Rio je drumski razbojnik koji se druži sa Amerikancima, a ja sam poverenik generala. Uskoro ću biti generalov zet i naslednik. Onda ću biti sasvim gore visoko.

– I zato ti je potreban treći transport oružja!

– Naravno. Nabaviću ga isto tako lako kao i prethodna dva.

– Gringo, koji se zove Sejn, i Pako del Rio će te možda preduhitriti!

Riko Vaskez je odmanhuo glavom. .

– To je nemoguće – reče on. – Da li je Šejn zbog toga došao u Meksiko?

– Možda, Riko!

– Sto mu gromova, ja sam...

On je poterao svoga konja još bliže do nje. Pri tom mu je promakao brzi pokret kojim je Karmen zgrabila bič koji se nalazio na rogu sedla. Suviše kasno je primetio da to nije samo uobičajena pretinja. Kožni kaiš je zviznuo kroz vazduh i ošinio je njegov desni obraz.

Vaskez je kriknuo.

Sledeći udarac pogodio je njegovog konja. Konj je poskočio i uspravio se na zadnje noge. Obema rukama morao je Vaskez da se čvrsto drži za rog sedla da ne bi bio odbačen na zemlju.

Karmen se smejala. To ga je bolelo više nego li krvava ogrebotina od biča na njegovom licu.

Butinama je držao konja u mestu. Besno se okrenuo prema Karmen. Njegove oči su se suzile kada se našao ispred cevi revolvere koji je Karmen bila uperila u njega.

– Još ti nisi ni zet niti naslednik generala, Riko Valdeze. I još nisi sasvim gore! Ti si jedan pacov. Ako uputim kuglu u tvoju lobanju niko neće nijednu suzu prolići za tobom.

Poniženje ga je duboko pogodilo.

– A zašto ne pucaš?

– Zato što je mome ocu potrebno oružje, pasji sine! I ko zna, možda ćeš ti i uspeti da prebaciš preko Rio Grande treći transport. A sada jaši nekim drugim putem, Riko Vaskeze!

Karmen je pucala. Ispred kopita Vaskezevog konja podigla se prašina.

Riko Vaskez je okrenuo konja nazad i poterao ga u galop u pravcu brda.

Karmen je drhtala od besa i uzbuđenja. Nekoliko trenutaka je gledala za njim. Vaskez je bio opasan i nepredvidljiv. I on je želeo da se uzdigne visoko, sasvim gore. Kao generalov zet on bi bio sasvim na vrhu. I, ona se bojala da će on postići taj cilj. A ako do toga dođe onda će ona biti nemoćna. On se mora pokoriti volji svoga oca ako bude zahtevao od nje da postane Vaskezova supruga.

Pomisao na to naterala joj je suze u oči. Tog trenutka pomislila je na Šejna. Ona je verovala da je on jedini čovek koji može da se suprotstavi Vaskezu i da je oslobodi od njega. Bio joj je potreban taj Gringo! A što se tiče trećeg transporta oružja tu bi Šejn morao da pomrsi račune Vaskezu.

Manolo je čekao Vaskeza na ulazu u kanjon. Vaskez mu je poručio da dođe ovde.

Ispred razrokog koji je izašao između stena Vaskez je zaustavio svoga umornog konja. Prezrivo je gledao u Manola koji je ponizno oborio pogled. Za Vaskeza Manolo je bio jedno stvorenje koje se može upotrebiti za najniže i najprljavije poslove a posle toga zgaziti.

– Hoze i Dino su mrtvi – reče Vaskez. – Oni više ne mogu da svedoče protiv tebe. Ostaju Pako i Gringo.

Manolo klimnu glavom.

– Ti ćeš ih srediti!

Manolo je klimnuo glavom.

– Najpre treba da padne onaj pasji sin Šejn. Pako će verovatno umreti sam bez tvoje pomoći!

Manolo je ponovo klimnuo glavom.

– Ukoliko ih ne središ, general će narediti da te obese.

– On ipak ne zna...

– Karmen će mu u međuvremenu ispričati šta se dogodilo – rekao je Vaskez hladno. – I, ako general bude pitao mene ja ne mogu da lažem sve dok se u životu nalaze dva čoveka koji znaju istinu. Jesi li razumeo?

Sada je i Manolo počeo da shvata.

– Kada Šejn i Pako budu mrtvi ja ću reći generalu da sam našao ona dva čoveka koji su navodno hteli da ubiju tebe i Dina. Bili su mrtvi i ja sam ih zakopao. U tom slučaju ti ćeš dobiti mnogo, jako mnogo na ugledu.

Manolo je očajno mahnulo glavom. Njemu nije bilo teško da ubije čoveka. Ali, posle onog događaja u bodegi on se bojao. Gringo koji se zvao Šejn bio je vrlo opasan. A ako Pako stane na noge, on će biti mrtav čovek. Obojica stvarno moraju da nestanu. Osim toga, Manolo nije imao nikakvu ideju kako da ih upuca. Posle pucnjave u brdima Šejn je bio opomenut. Tako lako on neće više da upadne u nameštenu klopku.

– Jesi li me razumeo Manolo?

– Jesam, ali ja ne znam...

– Šejn se nalazi u hotelu. Ako ga tamo ne ubiješ, pokušaj to sutra kada bude jahao na Gomezovu hacijendu. Pako leži u krevetu i ne može da se brani. To, dakle, neće biti teško.

Ne sačekavši Manolov odgovor poterao je Vaskez svoga konja i ubrzo je nestao među stenama.

*

Tiho grebanje na vratima uplašilo je Šejna. Odmah je bio budan. Oprezno je pipao da dohvati revolver koji se nalazio ispod jastuka.

Vrata su se polako otvorila.

Šejn je uhvatio dršku revolvera. Huan je sigurno hteo da ga opomene ali je Meksikanac verovatno spavao u maloj sali iza recepcije.

Bleda mesečina bacala je u prostoriju jednu usku svetlu traku. Ubrzo se podigla senka nekog čoveka pored belog čaršava na krevetu.

Šejn je napregao oči.

Neko je šmugnuo u sobu i tiho zatvorio vrata za sobom.

Šejn je prestao da diše. Palcem je nategao oroz. Zvuk se nije čuo jer ga je prigušio jastuk.

Senka na čaršavu se kretala napred. Prošle su dve sekunde i onda je nepoznati prošao kroz usku traku svetlosti koju je mesečina bacala kroz prozor. Tek tada je Šejn primetio da je to žena. Pomislio je da je to Karmen Gomez.

Žena je stala. Haljina je šuštalala. Skinula je bluzu. Po silueti se videlo da to nije Karmen. Uz to ova žena je imala dosta male grudi.

Žena se sagnula. Kada se ponovo uspravila i približila se prozoru bila je gola. Stajala je bez ijednog pokreta. Zatim je ispružila ruke, proteгла se i prišla krevetu.

Tek kada se nago telo ispružilo pored njega, kada su ga zagrlile tople, mekane ruke prepoznao je Šejn ženu.

Video ju je u bodegi. Manolo je hteo da je uzme kao taoca ali je Karmen Gomez to sprečila.

Izabela!

– Amerikano!

Šejn se pokrenuo. Nekako je u bodegi ličilo na to da je ona Pakova devojka. Mora da se prevario.

Šejn je vratio revolver ispod jastuka i stavio ruku oko nje. Izabela je drhtala. Uspravila se i povukla se gore prema jastuku. Njene nage, čvrste grudi njihale su se ispred Šejnovog lica.

– Ne govori, Amerikano – rekla je ona tiho. – Ne govori.

Šejn nije ništa rekao.

– Da, Amerikano – reče ona tiho kada je Šejn počeo da miluje njena leđa i pustio ruke da klize naniže.

Šejnu se činilo da su se njene ruke nalazile svuda odjednom. Krv je vrila u njegovim slepoočnicama, požuda ispunila njegove udove.

Onda se Izabela odjednom našla preko njega. Njeno mlado toplo telo se pokretalo preko njegovog.

– Ti si spasao Paka, Šejne. Ja hoću za to da te nagradim, ali nemam ništa drugo da ti ponudim osim svoga tela.

Tek sada se Šejn probudio iz zanosu. On je uhvatio Izabelu za kukove i spustio je sa sebe.

– Amerikano...

– Ne govori, Izabela! – prekide je Šejn. – Ti ne bi trebalo da budeš u mom krevetu, nego ti je mesto pored Paka. On će se videti s tobom kada se ponovo probudi.

Trljala je rukama oči. Šejn je video njene suze koje su tekle niz njene obraze.

– Da nije bilo tebe Pako bi umro – reče ona. – Mislila sam da ti moram nešto dati.

– Hvala! – reče Šejn grubo. – Ali, pod ovim uslovima ne mogu da prihvatim tvoj poklon.

– Zbog Paka?

– Da!

– On to nikada neće saznati. Pa čak i da sazna on će to razumeti.

– Dobro – reče Šejn. – Obuci se i idi kod Paka. Zaboravi šta se ovde zamalo nije dogodilo!

Izabela je ustala, obukla se i još jednom zastala na vratima.

– Hvala, Amerikano – rekla je ona i izašla iz sobe.

Šejn je gledao u vrata koja je ona polako zatvorila za sobom. Umalo nije napravio grešku a da to i ne zna. Pako nikada ne bi razumeo da je između njega i Izabele bilo nečeg. Na taj način on bi izgubio jedinog prijatelja koga je ovde imao.

Ustao je i prišao prozoru.

Kada je Manolo gledao senku na prozoru on se sagnuo i ostao tako da čuči naslonjen na zid jedne kolibe. To je bio Gringo! Za trenutak ga je ponovo uhvatio strah.

Vaskez je naredio da on ubije najpre Šejna. Nekako je Manolo bio ubeđen da u tome neće uspeti. Bar ne u ovoj noći i ne u Sorenta del Rej.

Uhvatio je „vinčesterku“ čvršće. Ruke su mu drhtale. Tek kada je Šejnova senka nestala sa prozora Manolo se smirio. Uspravio se. Mada je u odnosu na dan bilo hladno njemu je curio znoj niz lice.

Sto mu gromova! Vaskez je hteo Šejnovu glavu i tražio da ubije Paka. Zašto taj pakleni poručnik generala ne obavi sam te prljave poslove!

I zašto bi general trebalo da naredi da obese njega, Manola? Gomez ima pune ruke posla sa svojim trupama. Stari vojnik se nije bavio ničim drugim. On sigurno nije bio zainteresovan da goni jednog malog drumskog razbojnika kao što je on.

Dakle, Vaskez ga je slagao i pokušao da ga zaplaši kako bi ga na taj način iskoristio za svoje sopstvene svrhe.

Manolo je tiho opsovao. Zatim je primetio Izabelu koja je izlazila iz hotela.

Za trenutak je stao na ulazu i osvrnuo se na sve strane pre nego što je nastavio polako putem.

– Izabela.

Mlada žena se trгла i stala. Ona je poznala Manola po glasu i naravno posle današnjeg događaja nije mu verovala.

– Ovde, Izabela!

Ona je krenula sitnim koracima prema njemu. Nepoverljivo je gledala u „vinčesterku“ u njegovim rukama.

Manolo je okrenuo cev puške prema zemlji.

– Ja moram da razgovaram sa Pakom – reče on.

– Ako se Paku pruži prilika on će te ubiti!

Manolo je mirno klimnuo glavom.

– To ne bi bilo naročito pametno od njega, Izabela. Vaskez traži njegovu glavu. Ja sam dobio zadatak da ubijem Paka i njegovog prijatelja Gringa!

– Pako i Šejn računaju na to.

– Možda. Ali, protiv kugle iz zasede ne mogu oni da se zaštite.

– Šta ti hoćeš?

Manolo je oklevao nekoliko sekundi.

– Mi možemo da se osećamo sigurnim tek ako Vaskeza više nema – rekao je on zatim.

Izabela ga ošinu pogledom.

– Onda ga upucaj u leđa! – rekla je.

Manolo je prebledeo.

– Postoji jedan drugi put – rekao je on.

– Koji?

– Ako Vaskez padne u nemilost kod generala, onda je gotov.

– A kako ti to zamišljaš?

– On je obećao generalu da donese više američkog oružja. Ako

mu zapaprmo čorbu on se više neće videti s ove strane Rio Grande. Ja ću o tome razgovarati sa Pakom. Žao mi je što sam ga ostavio na cedilu. Kaži mu to!

– A sa Šejnom?

Manolo je pogledao u fasadu hotela.

– Sa Pakom – ponovio je on. – Ako Pako hoće da Gringo bude na našoj strani, onda je sve u redu. Kako mu je?

– Bolje!

Manolo je odahnuo.

– Sutra – rekao je on. Okrenuo se na drugu stranu i nestao u mraku.

Izabela je gledala za njim. Manolo je bio jedan razroki pacov. Ali, ovog puta je možda bio pošten. Posle Dinove smrti on je odjednom ostao sam i bojao se.

Izabela je mislila na Šejna. Osmeh je prešao preko njenog lepog lica. Gringo je bio džentlmen. Drugi na njegovom mestu bi iskoristili priliku u hotelu.

IV

Ispod crnog sombrera virila je srebrnasto seda kosa. General don Rivera Gomez sedeo je uspravno na svom vrancu. Hladno i strogo gledao je ljude koji su stali u red i zauzeli stav mirno. Svega 30 odabranih ljudi. Suviše malo za njegov san o jednoj jakoj četi. Ali don se nije žurio. Uz to nije imao dovoljno oružja. Još uvek ne.

Pogledao je u Rika Vaskeza koji je stajao zajedno sa ljudima. Riko je nabavio oružje, u šta on u početku nije verovao da je moguće. Sin zemljoradnika, on je pod njegovom komandom stekao zasluge i on ga je unapredio u poručnika. Izgleda da time Vaskezov uspon još nije završen.

Vaskez je podneo raport. General je klimnuo glavom i pogledao u barake koje su se nalazile na ivici prostranog slobodnog prostora. Ovde se nalazilo oružje i dinamit. Još jedna pošiljka i on će moći da regrutuje više ljudi i pošalje ih preko Rio Grande u Sjedinjene Države da oni odatle donesu plen. Zlato i oružje, tako da ispuni svoj san o sopstvenoj vojsci.

Rivera Gomez se vinuo iz sedla. Dva čoveka su preuzeli njegovog vranca. Gomez je otišao do bunkera sa municijom. Vaskez je išao za njim.

– Odakle potiče ovo? – upita Gomez i pokaza krvavu ogrebotinu na licu svog poručnika.

– Od Karmen – odgovorio je Vaskez.

General Gomez se smejao.

– Neće biti lako da se ona pripitomi – reče on. – Njena majka je takođe bila žena koja se nije dala lako osvojiti. Ali ja sam je ipak dobio i pripitomio. Onda je ona postala dobra, mirna žena.

Vaskez je namršteno klimnuo glavom.

– Jesi li čuo da je stigao jedan Gringo, done?

– Karmen je ispričala o njemu. Paka del Rija su njegovi prijatelji ostavili na cedilu i Gringo ga je, teško ranjenog, doneo u grad.

– To je tačno.

– Dakle, neki dobar čovek, Riko!

– Čovek koga je poslala armija da pokvari tvoje planove, done!

– Karmen mi je rekla da ti to tvrdiš. Imaš li dokaza?

– Nemam.

Donova kosa se nakostrešila.

– Ja sam se pobrinuo o tome da se taj problem reši – kazao je Vaskez.

– Šta to znači?

– Pako del Rio i Gringo će nestati sa ovog sveta.

– Ti si mi neprijatan, Riko.

– Ja ne podnosim nikakve teškoće, done. Ja imam jedan cilj pred očima i niko me neće sprečiti da ga ostvarim. Hoću Karmen i moć. Vaskezozi su suviše dugo bili mali. Jednom već to mora da se promeni. Ja sam s tim već počeo.

Rivera Gomez je navukao crni sombrero još dublje na čelo i pogledao u sunce.

– Karmen, moć i novac! – reče on i pogleda ponovo u Vaskeza. – Ti si dobar čovek, Riko. Kod mene možeš dobiti sve dok slušaš moja naređenja i dok nabaviš ono što ja želim, oružje.

– Kroz nekoliko dana – obećao je Vaskez. – Moji ljudi se već nalaze na putu i ja ću uskoro biti obavešten. Onda ću ti kazati kada će stići sledeći transport.

– To zvuči jednostavno.

Vaskez se smejao.

– Ako se zgrabi kako treba i ako se imaju pravi ljudi na svojoj strani onda je sve lako – reče on.

– Kada ćeš mi kazati kako si to udesio a da ne moraš da platiš nekog izdajicu.

– Čim stigne transport oružja u naš magacin i ti meni obećaš ruku tvoje kćerke Karmen, done.

– Ja mogu da ti naredim...

Vaskezovo lice je postalo neumoljivo i grubo kada je odmahnuo glavom.

– Oružje je moja stvar, generale. Tu ja izdajem naređenja. Mi imamo jasan dogovor. Ti ne plaćaš ništa i meni nije potrebna tvoja pomoć. Ako nešto krene naopako to će biti jedino moja odgovornost. Ja imam mnogo da izgubim.

– Svoju glavu, Riko!

Vaskez se gromko smejao.

Ja ću je rizikovati dok budem jahao pod tvojom komandom, generale!

– Ti si prilično siguran u tu tvoju stvar, Riko!

– Apsolutno, sve dotle dok mi niko ne bude smetao.

General don Rivera Gomez klimnuo je glavom. Riko Vaskez predstavljao je jedan deo njegove sopstvene prošlosti. Onda, kada je bio mlad bio je takav kao i Vaskez. On je uvek tačno znao šta mora da radi da bi bio uspešniji i bolji nego svi drugi. Samo je Vaskez bio mnogo suroviji.

U početku se uplašio i počeo je da sumnja da li je to dobro da jednom takvom čoveku, sa takvim karakterom da vlast. On se bojao da će Vaskez jednog dana upotrebiti svoju vlast protiv njega.

Ali nije bio u pravu kad je tako mislio o Vaskezu. Vernijeg čoveka od Vaskeza nije bilo.

– Ja se uzdam u tebe, Riko.

Vasekez klimnu glavom.

– I ja se uzdam u tebe, generale – odvratio je on.

*

Pako del Rio je sedeo u krevetu. Debeli doktor je stajao pored njega i cerio se.

– Ja sam dobar lekar – rekao je on Šejnu – i ti si ga doneo na vreme.

Pako je odmahnuo ljutito rukom. – Samo pacijenti gvođenog zdravlja kao što sam ja mogu preživeti lečenje.

Bradatom Meksikancu je bilo teško da govori.

– Jašeš li kod generala? – upitao je.

Šejn je klimnuo glavom. On se pitao koliko može da poveri paku o svojoj nameri. Izgledalo je kao da Pako obožava generala. Ako je to tačno, onda on neće moći da se upusti ni u šta što je upereno protiv Gomeza.

– Manolo je dobio zadatak od Vaskeza da te ubije.

Šejn podiže obrve.

– Izabela je prošle noći razgovarala s njim, njemu se to nije dopalo. On bi radije video kako Vaskez grize travu. To bi se i meni više dopalo!

– Manolo znači stoji na našoj strani.

Pasko se složio.

– Manolo je jedan najgori pacov – reče Pako – ali on se boji. Dakle, može mu se verovati!

Pako je bolje poznavao Manola. Šejn je slegao ramenima. On je bio za to da se najpre malo pričekava i da se vidi kako će se stvari razvijati. A osim toga Pako je bio vezan za krevet i ipak nije još mogao da nešto preduzme.

– Ti si došao zbog oružja koje je Vaskez preneo u Meksiko – rekao je on kada je doktor izašao iz sobe i ostavio ih same. – Da li je to tako, Gringo?

– Tako je – potvrdio je Šejn.

Pako je trljao svoje vlažno čelo.

– Vi mislite da ima nekog izdajnika u armiji i hoćete da mu uđete u trag.

– Da – potvrdio je Šejn.

– Manolo tvrdi da Vaskez hoće da se dokopa jednog trećeg transporta. Ako uspemo da ga sprečimo u tome onda ga general više neće voleti kao dosad. Verovatno će Gomez učiniti da njegov poručnik padne. Onda će Vaskez biti sređen. Ja mislim da Manolo dobro ceni situaciju.

– Moguće je – reče Šejn. – Čim se budem vratio od generala Gomeza razgovaraćemo ponovo o tome.

Doktor se vratio ponovo u sobu.

– Njemu je potreban mir – obrati se on Šejnu. – Izgubio je mnogo krvi.

Šejn je klimnuo glavom prema Paku i uskoro izašao iz kuće. Sorenta del Rej delovala je kao mesto gde nema života. Roletne su bile zatvorene na prozorima većine koliba koje su, obasjane sunčevim zracima, izgledale mnogo svetlije nego što su bile.

Samo iz bodege čuli su se glasovi i smeh.

Šejn je odvezao svoga mrkova i vinuo se u sedlo.

*

Kapetan Henk Morison zaustavio je svoga kulaša na obali Rio Grande i osvrnuo se unaokolo. Nepotrebno. Niko ga nije pratio. Posle zadnjeg dogovora u Fort Ani uzeo je on dva dana odsustva i napustio zvanično Fort Anu.

Sada je poterao konja. Visoko je prskala mutna voda dok je kulaš brzo gazio. Na sredini je reka bila dublja, a zatim je pred njim bila meksikanska obala.

Morison se nalazio kao oficir američke armije na zabranjenom terenu. Ako kojim slučajem naiđe na neku meksikansku jedinicu neće moći dovoljno brzo da se dokopa američke obale.

Ali takva mogućnost je bila jako mala.

Konj se popeo na obalu i vrlo brzo kapetan Henk Morison je nestao u gustom žbunju.

Još jednom je stao i osvrnuo se unaokolo. Niko se nije video.

Polako je jahao Morison dalje. Sedeo je u sedlu povijen i žmirkao očima kako bi se zaštitio od sjajnih sunčevih zraka.

Preko njegovog mršavog naboranog lica tekao je znoj. Svetle oči nalazile su se u dubokim jamama, a tamne senke ispod njih pokazivale da je jako malo spavao.

Kapetan Morison nije izgledao samo iscrpljen, on je bio na izmaku svojih snaga.

Pola milje put je vodio kroz gusto nisko drveće i između žbunja koji je zaklanjalo reku. Kapetan je jahao polako. A zatim je ugledao dvojicu Meksikanaca koji su iznenada poterali svoje konje njegovim putem. On je zaustavio svoga konja. Automatski je stavio desnu ruku na otvorenu torbu sa pištoljima.

On nije poznavao dvojicu Meksikanaca, dakle nije mogao biti siguran da li se radi o desperadosima ili su to oni koje je Riko Vaskez poslao njemu u susret.

Prošlo je nekoliko sekundi, a zatim su se Meksikanci približili.

Čovek koji je jahao napred bio je mali i dežmekast. Njegovo lice bilo je obeleženo sa dva ružna ožiljka. Ispitivački pogled njegovih tamnih očiju zaustavio se na Morisonu.

– Dobrodošli u Meksiko, kapitano – reče čovek sa ožiljcima i isceri se široko.

Drugi čovek je bio visok i mršav. On je imao iste upale obraze kao i Henk Morison. Držao je „vinčesterku“ čvrsto u rukama i pogled njegovih nemirnih očiju lutao je podozrivo kroz okolinu.

Njemu sigurno ne veruju, to je kapetan Morison primetio na prvi pogled.

– Gde je Vaskez?

– Ti misliš na senjor Vaskeza, Gringo?

Morison se okrenuo u sedlu.

– Na tebe sam mislio! – rekao je kapetan oštro.

Mršavi odmah podiže oružje.

Morison se smejaao.

– Ako povučesh obarač, Meksikanče onda će general izgubiti sledeću isporuku oružja i narediće da te obese. Spusti, dakle tu prokletu gvožđuriju!

Mršavi je oklevao.

– Ako moj amigo bude pucao ti ćeš biti mrtav čovek i on će biti obešen – onaj sa ožiljcima piskavim glasom. – Šta će biti onda sa tvojom ženom i tvojim dvema kćerkama?

Morison se trgao. Morao je biti oprezan. Meksikanac sa ožiljkom je bio u pravu. On se nalazio u đavolski gadnom položaju, pošto je Vaskez pre nekoliko nedelja na silu odveo njegovu ženu i dve kćerke. Pakleni plan meksikanskog pasjeg sina koji je od samog početka imao cilj da ga natera da bude izdajnik. On je bio nadležan oficir sigurnosti za sve transporte iz i u Santa Anu.

Kao čovek on je dobro odlučio. Kao oficir, izneverio je i izdao svoju državu. Kada se sve srećno završi, ako njegova porodica stigne u Sjedinjene Države živa i zdrava onda će mu suditi i posle kazne će ga izbaciti iz armije.

Dosad niko nije sumnjao. Njegovi pretpostavljeni i svi ostali su verovali da se njegova porodica zadržala kod njegovih roditelja u Feniksu. Na putu kod njih bile su uhvaćene od strane Vaskeza i njegovih paklenih pasjih sinova.

– Gde je Ana? – upitao je Morison.

– Pođi s nama!

Meksikanac sa ožiljkom je okrenuo svoga konja na drugu stranu i poterao ga napred kao prvi.

Kapetan Henk Morison je jahao za njim.

Mršavi je jahao pozadi.

Posle pola sata stigli su u grad duhova na obroncima brda.

Ispred jedne oronule kolibe stajalo je još četiri konja. Dvojica Meksikanaca stajali su ispred nakrivljenih vrata.

Morison je povukao uzde svoga konja. Četiri konja! Dakle imaće posla sa pet Meksikanaca! Mada je izgledalo nemoguće da se obračuna s njima i izađe kao pobednik, on bi ipak prihvatio borbu samo da je bio siguran da se njegova supruga i njegove kćerke nalaze u toj oronuloj zgradi.

– Izvedi ih napolje! – viknu čovek sa ožiljcima koji je izgleda bio vođa bandita.

– Jedan od Meksikanaca ušao je u kolibu.

Prošlo je pola minuta. Čitava večnost, bar tako se činilo kapetanu. U glavi mu je bučalo, a znoj se slivao potokom niz njegovo mršavo lice.

Najzad su se otvorila vrata i tada je Morison video svoju ženu posle skoro četiri nedelje.

Visoka plavuša je čak i u pocepanoj odeći još bila prava lepotica. Njeno lice bilo je opaljeno suncem, a oči, koje su inače uvek sijale, postale su mutne.

Ana Morison je stala. Odjednom su potekle suze iz njenih očiju. Njena ramena su se trzala. Plakala je bez glasa.

Nitkov koji ju je izveo napolje smejao se glasno.

Morison je izgubio strpljenje. Nije mogao da se savlada. Potegao je revolver kada se niko nije nadao i odmah pucao.

Meksikanac koji se smejao Aninim suzama bio je odbačen natrag prema vratima kolibe. On je udario u zid, odbio se od njega i pao kao klada.

Morison je gledao u mrtvog čoveka. Cela mržnja ovog sveta ogledala se u njemu. Oružje ostalih Meksikanaca koje je sada bilo upereno u njega nije ga interesovalo.

Bez reči je kliznuo iz sedla i uputio se prema svojoj ženi koja se pomerila sa mesta na kome je ukočeno stajala.

Bacila se u njegovo naručje i stegla ga čvrsto jecajući.

Morison ju je milovao po kosi pokušavajući da je umiri.

– Gringo!

Bandit sa ožiljcima na licu bio je takođe sišao s konja i prilazio polako, nogu pred nogu prema mestu gde su stajali Ana i Morison. Još uvek su oružja ostalih Meksikanaca bila okrenuta prema kapetanu i njegovoj ženi.

– Da li si zaboravio svoje kćerke, Gringo? Zbog njih si ovde!

Morison je odmahnuo glavom.

– Poruči Vaskezu da se sretnemo kao što je dogovoreno – rekao je on.

Nitkov sa ožiljcima je dahtao.

– Ti si ubio jednog od naših ljudi, Gringo!

– Možda – odvratio je Morison. – Bilo bi bolje da si sa mojom ženom sišao dole do reke. Tako je dogovoreno. Vaskez ubuduće treba da se drži dogovora inače će ostati praznih šaka!

Ana Morison je htela nešto da kaže, ali njen suprug odmahnu glavom.

– A devojčice?

– Ako se njima nešto desi, hombre, onda Vaskez i njegov general neće ostati živi.

– A ti, kapitano?

– I ja neću preživeti!

On je pustio svoju ženu, odvezao jednog od konja i pomogao Ani da se popne u sedlo.

Ubrzo posle toga kapetan je zajedno sa svojom ženom odjahao. Niko nije pokušao da ih zadrži.

– Henk, ja moram...

Morison je odmahnuo rukom.

– Onamo preko! – naredio je on oštro. – Tek kada za nama ostane ta prokleta reka ti si u sigurnosti, Ana. Oni su neuračunljivi i svakog minuta mogu da promene mišljenje.

– Zaboga!

Morison je bacio brz pogled nazad. Ništa nije ukazivalo na to da ih Meksikanci slede. Vaskez je naredio da se drže njih.

Kasnije je Morison otkrio čoveka desno u žbunju. Sedeo je nepokretan na svom mrkovu udaljen možda oko dvesto metara. Morison je mogao da otkrije jedino to da on nije Meksikanac.

Zatim su stigli do obale i poterali konje kroz vodu.

*

Na putu ka generalovoj hacijendi Šejn je obratio pažnju na nekoliko ljudi koji su jahali u pravcu Rio Grande. Propustio ih je da prođu pored njega i sledio ih je. U grad duhova ipak nije želeo za njima, mada je u međuvremenu utvrdio da se među njima nalazi i jedna plava žena. Dakle, dojahao je do reke i ovde čekao.

Ugledao je zatim američkog oficira koji je zajedno sa plavom ženom jahao prema suprotnoj obali.

Kapetan može biti samo iz Fort Ane koja je bila udaljena manje od dana jahanja.

Na drugoj obali zaustavio je kapetan svoga konja i još jednom se osvrnuo unaokolo. Upadljivo je gledao u pravcu gde se nalazio Šejn.

Jedan oficir iz Fort Ane koji je doveo neku plavu ženu iz Meksika!

Šejnove misli su se vrtele oko izdajnika koji mora postojati unutar armije. Bez pomoći Vaskez ne bi mogao da nabavi transporte.

Izdajnik mora biti taj kapetan koji je onamo preko ponovo poterao konja i nestao iz Šejnovog vidnog polja.

Taj oficir je nabavljao oružje za Vaskeza! Ali, nešto ukazuje na to da on to nije radio iz gramzivosti za dobitkom ili zbog novca. Plava žena je bila očit dokaz za to. Vaskez mora da ju je koristio kao taoca!

Šejn je protrljao oči.

Sada se žena nalazi ponovo u sigurnosti, ako ipak nabavi i sledeći transport. On sigurno ima neku drugu vest, ili plava žena nije bila jedini talac!

Šejn je okrenuo mrkova i poterao ga. Jahao je u širokom luku oko avetinjskog grada. Da bi pronašao kakva se stvarno đavolska igra u ovom paklu odvija morao bi već da se uputi u lavlju pećinu, na hacijendi generala don Rivera Gomeza!

*

Vaskez povuče uzde svoga vranca. Vinuo se elegantno u sedlo. Rodriguez, čovek sa ožiljcima na licu, podneo mu je izveštaj. Kako je bilo dogovoreno kapetan se pojavio i odveo svoju ženu.

Morison je postavio ovaj uslov. Jedan talac danas i obe devojke moraju prisustvovati kada Vaskez sa svojim ljudima dođe u Sjedinjene Države da uzme poslednji transport.

Sve je, dakle, bilo u redu.

Vaskez je bio jako raspoložen kada je Karmen izašla na verandu i trgnuvši se stala. On ju je posmatrao. Njene oči su delovale hladno i dobijao se utisak da bi ga ona radije videla mrtvog nego živog.

– Imaš li dobrih vesti, seljački sine? – upitala je ona izazivački.

Vaskez klimnu glavom.

– General će dobiti svoje oružje, a ja ću dobiti ono što želim.

– Možda!

– Šta hoćeš time da kažeš?

– Možda – ponovila je ona i pogledah pored njega u džinovsku ulaznu kapiju koja je vodila na trg hacijende.

Vaskez se okrenuo, trgao se i kao da se smanjio. On je tiho opsovao i nazvao samog sebe budalom što je samo jednog momenta pomislio da će Manolo izvršiti zadatak koji mu je postavio. Stisnutih očiju gledao je u Šejna.

– Šejn dolazi zbog mene – reče Karmen tiho. – Rekla sam ti to još juče, Riko. Zar nisi pokušao da ga sprečiš u tome?

Vaskez je uvukao vazduh u pluća. Kada je hteo nešto da kaže skočila je već Karmen sa verande u dvorište i pošla Šejnu u susret.

Šejn je sišao iz sedla i napravio nekoliko veštih pokreta poklo-nivši se.

– Buenas dias, senjorita Gomez – reče on.

– Dobrodošao na hacijendu – odvratila je Karmen. – Ja sam te ranije očekivala. Vaskez takođe – okrenula se ponovo prema Vaskezu. – Ili ti možda ipak nisi očekivao Amerikana, seljački sine?

Prašina se podigla pod njegovim čizmama kada je Vaskez stupio u stranu i otkopčao tanak kožni kaiš koji je držao u futrolu njegov revolver sa šest metaka.

– Tvoj zadatak koji si dao Manolu, nije bio dobar, – rekao je Šejn.

Pre nego što je Vaskez mogao bilo šta da kaže, otvoriše se vrata. General don Rivera Gomez izašao je na verandu. Šejnove reči je razumeo.

– Kakav zadatak Manolu, Gringo? – upita Gomez glasom koji se čuo kao grom u vreme prolećne oluje.

– On je obećao tom razrokom čoveku da neće biti obešen ako pošalje u pakao mene i Paka del Rija!

– A ko to treba da obesi Manola?

– Vi, generale.

Gomez mrzovoljno pogleda u Vaskeza.

Poručnik se veselo smejao.

– Da li si ikada razgovarao sa nekim Gringom koji ne laže, done?

– Ne – odgovori general brzo. – Da li si ti Šejn?

– Da.

– I, da li su tebe poslali u Meksiko da mi ponovo uzmeš oružje armije Jenkija?

– Čovek ko to tvrdi je lažov.

Dok je Šejn govorio on nijednog sekunda nije ispuštao iz vida Vaskeza. On je dakle video kratak mig koji je poručnik dao trojici ljudi na trgu hacijende da prate kada je stigao.

Revolveri su krcnuli. Šejnu nije bilo potrebno da se okreće. On je takođe znao da su Meksikanci izvadili oružje i uperili ga u Šejnova leđa.

– Zar sam ja toliko opasan da si naredio da me tri čoveka čuvaju držeći oružje upereno u moja leđa!

General je nabrao čelo.

– Dole oružje! – reče on oštro i okrenu se ponovo prema Šejnu.

– Šta želiš?

– Poslove!

– S kim?

– Ne znam nijednog drugog čoveka koji je zainteresovan za oružje iz Sjedinjenih Država a da može da ih kupi i plati – odgovorio je Šejn. – Vaskez izvesno vreme nije prelazio preko reke. I, njegove proklete vesti nisu bile tačne. To nije bila istina.

– Koja istina? – upita general Gomez mirno.

– Postoji jedan treći transport, ali oficiri i posade su izmenjeni! Vaskez je prišao korak bliže.

– Apači bi rekli da on govori dvostrukim jezikom, generale! – frknu on.

– A šta ti kažeš, Riko?

– Da je armija poslala njega ovamo da ti ponovo oduzme oružje i da spreči mene u tome da donesem sledeći transport u Meksiko.

– I sve to treba Šejn da učini? – upita Karmen podrugljivo.

– Pako del Rio je njegov partner. On će imati dalje i druge prijatelje koji su u stanju da prodaju Meksiko za jedan vašljivi dolar!

Vaskez je govorio pribrano i bez uzbudjenja. To je zvučalo toliko đavolski ubedljivo da je i Gomez potvrdno klimnuo glavom.

– Pako del Rio nije nikada bio izdajnik – reče Karmen.

– Ali on mrzi Gomezove – tvrdio je Vaskez.

Ponovo je general potvrdio glavom. I kada su revolveri iza njega ponovo škljocnuli, Šejn je znao, da za njega neće biti tako jednostavno kako je izgledalo u početku. General je verovao svom poručniku a Karmen u ovom društvu nije predstavljala ništa.

– Ispitaj da li on govori istinu, Riko. Večeras hoću još jednom da razgovaram s njim!

Koraci odjeknuše iza Šejna. Karmen je prigušeno kriknula. Šejn se okrenuo nazad i sagnuo se.

Cev jedne „vinčesterke“ fijuknula je iznad njegove glave. Kao neka mračna gomila poleteo je prema njemu čovek koji je udarcem hteo da ga obori na zemlju.

Šejn podiže koleno uvis i podmetnu ga Meksikancu koji je urliknuo kao ranjena zver i pao na zemlju.

Tu su već bili i sledeći. Krajičkom oka Šejn je video da Vaskez drži svoj revolver u ruci. Nije ni za trenutak posumnjao u to da će to kopile odmah pucati. Bilo bi, dakle, pravo samoubistvo mašiti se „remingtona“.

Jednim divljim udarcem noge oborio je Šejn još jednog protivnika. A zatim je treći pogodio njega u glavu. Puškom! Izgledalo mu je kao da se šarene zvezde rasprskavaju pred njegovim očima kada je pao i on je verovao da se survao u neku duboku crnu rupu.

General Gomez nije napravio nijednu grimasu na licu.

Vaskez se malo iscerio ali je s tim prestao odmah kada ga je Karmen probola oštrim pogledom.

– Kukavičko kopile! – viknula je ona vatreno. – Jedan Gomez bi to sam učinio. Jednom seqačkom sinu potrebne sluge!

Riko Vaskez je drhtao od besa. Stegao je ruke u pesnice i žile na njegovom vratu su nabrekle.

– Kukavičko kopile! – ciknu Karmen i priđe mu brzo. – Trebalo je juče stvarno da te upucam.

Vaskez se smeja. Svi su gledali u njega kao da su očekivali da

će on napasti Karmen. Ali on to nije mogao, mada se već sada jasno videlo da ona za njega postaje sve veća opasnost.

– Večeras, generale! – doviknuo je Vaskez.

Vaskez je dao svojim ljudima znak. Oni su podigli Šejna i odneli ga u jednu štalu hacijende.

Zatim se Vaskez ponovo obratio generalu:

– Ja ću ti doneti oružje, done – tvrdio je on odlučno. – A ti ćeš se pobrinuti za to da Karmen u svojoj ljubavi prem onima koji dolaze s one strane reke ne ide tako daleko.

Karmen se veselo smejala.

– Šejn nije seljački sin, Riko! Njemu nije potrebna nikakva pomoć da pobedi jedno kopile kao što si ti. Pogotovu mu nije potrebna pomoć neke žene.

– Dosta, Karmen! – reče Gomez oštro. – Nemoj ići suviše daleko!

– Da sam ja muškarac ja bih ga ubila!

Gomez je suzio očne kapke i posmatrao svoju kćerku. Ona je to mislila ozbiljno, u to nije bilo sumnje, a pri tom je zaboravljala da je njemu potreban čovek da dobije preostalo oružje.

– Idi unutra u kuću, Karmen!

Suze od besa pojaviše se u očima devojke. Drhteći ona je zastala. Vaskez se iscerio mada bi stvarno krenuo na nju.

– U kuću!

Jednim trzajem okrenula se Karmen na drugu stranu. S treskom su se zatvorila vrata iza nje.

– Gringo je u našoj ostavi – reče Vaskez kada ga je general radozno pogledao. – Armija ga je poslala da nas namami u neku klopku. Amerikanci se boje tebe još i pre nego što su trupe kompletirane, generale.

Gomez je potvrdio glavom i zarežao.

– Ispitaj ti to, ali ga nemoj ubiti. Još ne!

Gomez je otišao za svojom kćerkom. On je verovao svom poručniku. Za seljačkog sina bilo je uloženo mnogo u igri i Riko je imao svoje sopstvene metode da postigne cilj. Vaskeзов cilj i njegovi sopstveni interesi bili su jako blizu jedni drugih. Surov, beskrupulozan čovek koji misli samo na moć i ne bira sredstva kako da ostvari ono što je naumio. Ubijati čoveka, narediti nekom da za njega nekog ubije, to je za poručnika bilo manje od sitnice.

V

Meri Morison je plakala. Ona je imala sedamnaest godina. Nežna plavuša. Nasuprot svoje sestre Suzane ona je još prilično bila dete.

Suzana je bila za glavu viša i snažno građena. Sa svojih dvadeset godina bila je ona sasvim razvijena žena kojoj su muškarci u gomilama padali pred noge.

Ona je sedela ispred vrata jedne oronule kolibe koja se nalazila pored nekoliko drugih u jednoj udolini. Ranije su se kopači zlata smestili u ovoj zabačenoj udolini Sijera de la Madeire i čeprkali po okolini tražeći sjajni metal. Ostalo je još pet tih koliba, jedna mala, oronula kapela i nasred trga u sredini cele udoline bunar kroz

koji je još uvek tekla voda. Mada je bilo dosta vode, niko nije ostao. Zlata nije bilo, a u ovoj pretoploj pećini nije se moglo živeti.

– Ovde nas niko ne može pronaći – jecala je Meri.

Ona je zagladila svoju plavu kosu na potiljku. Nije samo plava kosa činila da liči na svoju majku. Ona se kretala takođe istim, nešto malo pažljivim koracima. Jedna plava lutka sa malo otpornosti, pre bi se predala sudbini nego da se bori protiv nje.

– Ovde nas niko više neće naći – ponovila je Meri Morison.

Obeshrabrena sela je ona pored Suzane na prašnjavu zemlju ispred vrata i zatvorila oči.

– Mama je u sigurnosti – reče Suzana. – Tata ju je odveo i on će doći i po nas.

Meri je otvorila oči i gledala je nepoverljivo.

– Mama ne zna gde se nalazi ovo proketo mesto. Tata uopšte neće moći da nas nađe. To je već nekoliko nedelja...

Kada je videla strogi pogled svoje sestre prekinula je odmah da govori.

– Mi ćemo ponovo biti slobodne! – uveravala ju je Suzana. – Mama je bila početak. To ne može dugo trajati.

Suzana je gledala unaokolo. Izgledalo je kao da se one same nalaze u ovom propalom rudniku. Treperili su pretopli sunčevi zraci iznad trga. Nijedan konj, nijedna mazga, nijedan čovek nisu se nalazili napolju na ovoj paklenoj vrućini.

A ipak, bilo je nekoliko Meksikanaca koji su bili zajedno ovde s njima. U okolnim kolibama ili u štali u kojoj su se nalazili i konji.

Najmanje četiri Meksikanca. Koliko ih je tačno bilo nije moglo da se utvrdi. Oni su se stalno smenjivali i dosad niko od tih nitkova nije stvarno pokušavao da stupi u vezu s njima.

Davali su im da jedu i piju, to je bilo sve. I dosad je njihova majka stalno uticala na njih da ne pokušavaju da pobegnu.

To je bilo protivno Suzaninoj buntovničkoj prirodi koju je nasledila od svoga oca, ali je slušala.

Sada su se ipak stvari izmenile. Njena majka je vraćena natrag u Sjedinjene Države. Sad niko nije mogao da zadrži Suzanu od toga da pokuša da uradi nešto na svoju ruku.

– Koliko još dugo? – upita Meri.

Suzana je slegla ramenima. Ona se naslonila leđima na zid kolibe i njeno lice se zateglo. Ispod komotne bluze ocrtale su se čvrste grudi. I, kada se tkanina razmakla pokazalo se ravno telo kestenjaste boje iznad suknje.

Istog trenutka otkrila je Suzana senku nekog čoveka na prozoru kolibe koja se nalazila prekoputa.

Najpre nije htela da pokrije taj beznačajni mali deo kože, ali zatim je to učinila.

Nedeljama se nalaze u rukama Meksikanaca i još nikada Suzana za to vreme nije videla neku drugu ženu. Nedeljama Meksikanci vrebaju nju, dive joj se i skidaju je vrelin pogledima. To se već graničilo sa nekim čudom što su se ti nitkovi tako dugo uzdržavali. Dakle, ne radi se o običnim drumskim razbojnicima, nego o ljudima koji su bili naviknuti da tačno izvršavaju naređenja. Vojnici bez uniformi.

– Suzana!

– Da!

– Neko nas posmatra!

Suzana Morison je potvrdila glavom i zabacila nazad ticijan-crvenu kosu.

– Posmatraju nas već nedeljama. Bolje je ako ti uđeš u kolibu. Tamo je svežije.

– A ti?

– Ja ću prošetati unaokolo – reče Suzana i odlučno zamahnuvši ustade.

– A ako nitkovi...

Suzana odmahnu glavom.

– Idi u kolibu i pokušaj da zaspiš i sanjaš nešto lepo – rekla je ona.

– Po ovoj vrućini ne može ništa drugo da se radi!

Suzana je sačekala dok se Meri vratila u kolibu. Zatim je skočila sa male verande u prašinu trga i uputila se prema sledećoj kolibi.

Senka iza prozora je bila nestala.

Suzana je bila udaljena još četiri koraka ispred kolibe kada su se vrata otvorila. Rodrigez, čovek sa ožiljcima na licu izašao je na polje.

– Čika!

Suzana je stala. Taj čovek je od samog početka bio tu. On je bio vođa Meksikanaca koji su čuvali nju, njenu majku i njenu sestru. Dvaput je za to vreme došlo do svađe i uvek je taj čovek brzo izgladio sporove.

Rodriguez je izašao na trg. Stao je raširivši noge. Njegov pogled je milovao Suzanino lepo telo.

Ona je većinu vremena svoga života provela u Feniksu i nije bila više nevina devojčica kakvom ju je još uvek smatrala njena majka. Bili su joj poznati ti pogledi kojima ju je Meksikanac milovao. U normalnim prilikama on bi je već napao. Ali neko ko stoji iznad njega je zabranio da se taoci dodiruju.

– Šta je? – upita Suzana.

– Kuda ćeš?

– Da se malo osvežim – odgovori Suzana i pruži ruku prema bunaru.

Za trenutak je Meksikanac sa ožiljcima oklevao, a zatim klimnuo glavom.

Suzana ga je zaista cenila. Za vreme svih ovih nedelja u njemu je rasla žudnja koju je jedva uspevao da stiša.

Suzana je išla napred. Ona je to činila izazivački i polako. Pri svakom koraku otvarao se razrez na suknji koji je išao do butina. Tada je Rodrigez mogao da vidi njene duge, vitke noge opaljene suncem.

Suzana je dobro znala koliko je opasna ova igra sa njenim dražima ali, ona je morala saznati gde se nalaze i šta se namerava s njima. Pretpostavljala je da će i njih dve uskoro biti oslobođene kao i njihova majka.

Međutim, Suzana nije verovala u mir. Dosad nije saznala čak ni to zašto su ih oteli. Mogla je da misli samo na to da cela ta stvar ima neke veze sa njenim ocem i njegovim poslom u Santa Ani.

Pored bunara mlada crvenokosa žena je stala. Polako je spustila sud u dubinu i izvukla ga ponovo gore.

Rodríguez je stajao pored nje a da se nije mrdnuo.

– Na drugoj strani reke muškarci pomažu ženama pri teškim radovima!

Rodríguez se kiselo osmehnuo.

– Gringo običaji! – preče on podrugljivo. – Mi se nalazimo ovde u Meksiku, čika!

Suzana potvrdi glavom. Podigla je vedro na ivicu bunara i zakačila ga.

– Hoćeš li da se okreneš na drugu stranu? – upita ona.

Rodríguez je zbunjeno pogleda.

– Zašto? – upita on.

– Zato što hoću da se okupam, hombre.

Opet se iscerio vrebajući.

Suzana je čekala dve sekunde a zatim je skinula bluzu i stavila je na ivicu bunara.

Rodríguez je gledao u nju.

– Svi te mogu videti, čika – dahtao je on dok je pokušavao da bar malo skrene pogled od njenih divnih okruglih grudi što mu nikako nije uspevalo. – Svi!

Suzana klimnu glavom i sleže ramenima.

– To nema nikakve veze – reče ona. – Podigla je vedro i nasula sebi vodu na glavu.

Zatvorila je oči i protresla se. Pored sebe je čula teško disanje Meksikanca sa ožiljcima.

Kada je ponovo otvorila oči i pogledala unaokolo videla je još trojicu Meksikanaca koji su bili napustili kolibe i svi geldali u pravcu gde se ona nalazila.

Ona se tiho smejala.

– Večeras! – rekla je ona Meksikancu sa ožiljcima. Kratkim pokretom ruke pokazala je prema stenama. – Tamo pozadi kod rupa. Ja ću se dobro okupati i moram se svući gola. Donesi tamo vode i kaži tvojim ljudima da ostanu u kolibama!

I ne sačekavši odgovor Meksikanca sa ožiljcima ona je ponovo obukla bluzu. Kao neka druga koža lepila se tkanina za nju i podigla njene grudi koje kao da su sada bile još lepše. I suknja se zalepila na njene duge noge.

– Večeras! – ponovila je ona i uputila se brzim koracima natrag u svoju kolibu gde ju je Meri čekala.

Kada je mlađa plava sestra htela nešto da kaže Suzana je odlučno odmahнула glavom.

– Možda si u pravu, Meri – reče ona tiho. – Možda nas stvarno niko neće pronaći. Dakle, moraćemo da pokušamo na sopstvenu ruku. Prepusti to meni i budi mirna. Razumeš? Ponašaj se kao da se ništa nije dogodilo.

Meri je ćutala. Suzana je još uvek davala ton i samo retko se usuđivala da joj protivreči.

U glavu mu je bubnjalo. Kao da će se rasprsnuti. Kada je otvorio oči osetio je bol, koji ga je probadao kao strele. Isti ti vreli sunčevi zraci boli su ga u oči.

Šejn je okrenuo glavu u stranu da bi bar lice pomerio sa sunca. Ugledao je čizmu koja je poletela prema njemu i on nije imao šansu da izbegne prostački udarac.

Vazduh mu je izduvan iz pluća kada se vrh čizme zabio u njegova rebra. Čuo je ružan smeh i ugledao Riko Vaskeza koji se bio na vrata štale i sa zadovoljstvom ga posmatrao.

– Sada bar vidiš da se nalaziš u Meksiku, Gringo – režao je Vaskez. – U ovoj zemlji nema šta da tražiš. Trebalo je da ostaneš na onoj strani reke!

Šejn je stenjao. Zatim je pljunuo Vaskezu na čizmu.

Meksikanac se odgurnuo od zida. Pojurio je na Šejna. Oštrica noža je sevnula.

Šejn je gledao u poručnika i nasmejao se. Znao je tačno da on ima šansu samo onda ako Vaskeza učini nesigurnim.

– Ti hoćeš to oružje – reče on kada je Vaskez stao ispred njega i nanišanio vrhom noža na njegove grudi. – Ako budem mrtav ti nećeš dobiti taj nož, Meksikanče!

Urlajući pojurio je Vaskez napred.

Šejn je s tim i računao. Mada je bio vezan za ruke i noge uspelo mu je da se dosta brzo okrene u stranu.

Vaskez je odleteo u prazno. Zamah ga je odvukao napred, spotakao se i pao koliko je dug.

– Kopile! – režao je on kada je ponovo ustao. – Prokleta kopile! Doživćeš tešku smrt.

– A ti nećeš postići svoj cilj.

Tri druga Meksikanca, koji su se takođe nalazili u ovoj praznoj štali, ćutali su. Ukočena lica gledali su u Šejna. Nijedan od njih nije mario šta se ovde dešava.

Vaskez je došao do Šejna i klekao. Vrh noža golicao je kožu na Šejnovom vratu.

– Ja ću svoj cilj uvek ostvariti, Gringo. Samo ti to nećeš doživeti!

Šejn je razvukao lice. To je Vaskeza još više razbesnelo. Ali, istovremeno mu je i dalo znak da Šejn zna nešto o čemu on i ne sluti.

Šejn je igrao na tu kartu. Momentalno mu je to bio i jedini adut.

Pritisak vrha noža se pojačavao.

Šejn se i dalje cerio. Pljunuo je još jednom i pogodio Vaskeza u lice.

Svakog drugog Vaskez bi ovog trenutka ubio. To što je Vaskez skočio kriknuvši uverilo je Šejna u to da general još nije naredio da bude ubijen.

– Obesite ovog psa na gredu! – riknuo je Vaskez ostalim ljudima.

Dva užeta prebačena su preko grede na tavanu i vezane za Šejnove ruke. Zatim su ga povukli uvis kao neki džak.

– Tako da možeš da se koprcraš! – reče Vaskez i prosekao mu veze na nogama.

Šejn se nije koprcao. Ukočeno je gledao u Vaskeza koji je otišao u ugao štale i vratio se sa jednim bičem. Udarao je divlje i neprestano.

– Uхватili su ga! – dahtao je Manolo. On je stajao ispred kreveta Paka del Rija i pokušavao da se ponaša tako kao da ne vidi cev revol- vera koji je Pako držao ispred njega. – Do đavola, zgrabili su ga!

– Ko?

– Vaskez! – objasni Manolo trljajući suze iz očiju. – General je dao svoj blagoslov za to, Pako.

Pako je kašljao i pljunuo krv. Oprezno se podigao. Bacio je jedan brz pogled na Izabelu koja je stajala pored vrata i zabrinuto slu- šala.

– Prokleti kućkin sin! – viknu Pako ljutito. – Pre dosta godina krao je konje mome ocu i ja sam ga sačuvao od vešala. Prokleta greška!

Manolo se blede osmehnuo i izdahnuo vazduh kada je Pako spu- stio oružje i najzad ga stavio na krevet.

– Gde je Šejn?

– Na hacijendi. Zatvorili su ga u štali. Vaskez, krvoločni pas, na- lazi se sa nekoliko ljudi kod njega. Možeš zamisliti, šta...

Pako je odmahnuo rukom. Vaskez je rođeni sin pakla. Svako ko ga je nekad imao ispred cevi svoga oružja a nije pucao napravio je jednu veliku grešku.

General takođe nije bio mnogo bolji. Pošto se izdvojio iz armije i stvorio svoju privatnu četu sve više crta je uzimao od poručnika. Pako ga nikada nije trpeo ali ga je cenio kao junaka.

To se izmenilo. Što se njega tiče mogao je general, zajedno sa svojim krvoločnim poručnikom, da ide do đavola.

– Hej, nadržlekaru! – viknuo je Pako.

Debeli doktor je ušao u sobu.

– Stavi mi čvrst zavoj i daj mi nešto protiv ovih prokletih bolo- va, doktore!

– Šta nameravaš?

– Da jašem.

Debeljko je brisao znoj sa čela.

– Zašto sebi kroz čelo ne prosviraš odmah jednu kuglu, do đavo- la? – upita on. – To je jednostavnije i ide brže, tvrda glavo bukova!

Pako se isceri.

– Možda si u pravu – reče on tiho. – Ali i pored toga sredi me ta- ko da mogu da jašem i da sredim nekoliko pacova, doktore!

– Vaskez?

Nekoliko sekundi gledao je Pako debeljka, a zatim je klimnuo glavom.

– Vaskez – reče on. – Da mu možda nisi neki rođak?

Doktor opsova gadno.

– Zar ti ja ličim na seljačkog sina? – upita on.

VI

Ana Morison je plakala tiho i brisala suze iz očiju kada je kape- tan, njen suprug ušao u malu hotelsku sobu u Parktaunu. To je bi-

lo prvo mesto do granice. U njemu su postojali šerif, jedan hotel, nekoliko saluna i sto neradnika koji su ovde napravili stanicu. Ništa naročito privlačno za jednu ženu koja je više od četiri nedelja bila zarobljenik Meksikanaca.

Henk Morison je seo pored svoje žene na krevet i milovao njenu dugu plavu kosu. Gledao ju je i pomislio je na Meri koja je toliko bila slična svojoj majci. Tako krhka i tako neodlučna.

Meri i Suzana su se još nalazile na drugoj strani granice. Kroz dva dana trebalo je Vaskez da se susretne s njim ovde u Parktaunu. Tačno kao i već dva puta ranije. Vaskez je želeo poslednje vesti. Kasnije, kada bude došao sa svojim ljudima da napadne transport, on će povesti Suzanu i Meri.

Tako je bilo dogovoreno. Kapetan Morison se više nije osećao vezan za dogovor. Iznenada je bio sasvim siguran da meksikanski pacov pokušava da ga prevari i da Suzana i Meri više nisu sigurne među tim lešinarima.

– Razgovarao sam sa šerifom – reče kapetan. – Sve je u redu. Ti ćeš ostati ovde i imaćeš svoj mir!

– Ja se bojim, Henk!

On se osmehnuo kiselo.

– I ja nemam neki osećaj da će se sve dobro završiti – odvrati on – ali ja ću vratiti naše kćerke, Ana.

Ona se priljubila uz njega i naslonila glavu na njegovo rame. Zatim je pogledala u njega. Po njegovom licu se moglo videti da je poslednjih nedelja patio najmanje isto toliko koliko i ona i obe devojčice.

– Ja ću ih dovesti – ponovio je kapetan Henk Morison.

Uniforma je visila preko jedne jednostavne drvene stolice koja se nalazila pored kreveta. On je nju bio zamenio za normalno odeću.

– Ne znaš kuda su ih odveli, Henk?

– Naći ću ih!

To je zvučalo tako odlučno da mu ona nije protivurečila. Ana je bila umorna i iscrpljena. Ako on bude odjahao, ona će spavati 24 časa. Još nemirnije nego prošlih nedelja. Tada bar bila pored devojaka i mogla je da pazi na njih.

Kapetan Henk Morison milovao je lice svoje žene. On je pokušao da se osmehne kako bi je još više ohrabrio, ali mu to nije uspelo.

Ana ga je zabrinuto pogledala. Znala je kakve se sve opasnosti kriju, a dobro je poznavala i te ćutljive Meksikance divljeg izgleda koji su ih čuvali.

– Vaskez će te sigurno ubiti ako sazna da ti više ne želiš da učestvuješ u ovoj opasnoj igri.

Henk Morison je odmahnuo rukom.

– On to neće saznati – kazao je kapetan. – Osim toga, on me neće ubiti, to je sigurno. Jer, ja sam njemu jako potreban i on to jako dobro zna. Nemoj da razbijaš tvoju lepo pametnu glavicu tako tmurnim mislima. Ništa ti ne brini. Lezi i odmori se. Umorna si jako. A kroz dva dana evo mene natrag u tvom zagrljaju zajedno sa našim slatkim devojčicama.

– A onda?
– Onda ćemo videti šta ćemo dalje – odgovori kapetan tiho.
– O tome sada još ne možemo da razmišljamo. Možda ćemo ići u Feniks.

Ana potvrdno klimnu glavom, mada je tačno znala da nikada neće otići u Feniks. Čim ovo ovde bude prošlo izvešće kapetana pred vojni sud. Izdaja! A to znači, doživotna robija ili smrtna kazna.

– Da – reče Ana. – Pokušaj da nađeš devojke, Henk!

*

Jednog momenta je Šejn izgubio svest. Kada je otvorio oči užad na njegovim rukama bila su toliko olabavljena da je on ležao na podu. Desno pored vrata stajala su dva Meksikanca. Oni još nisu primetili da je Šejn došao k svesti.

Možda će biti dobro ako tako ostane.

Šejn je stisnuo očne kapke da je izgledalo kao da još spava.

Misli su se rojile u njegovoj glavi.

Vaskez ga je mučio i iskalio svoj bes na njega, umesto da ga je pitao da li se u Sjedinjenim Državama stvarno promenilo nešto što se odnosi na transport oružja iz Santa Ane. To je značilo da Vaskez nije verovao u to. Poručnik je bio siguran u svoju stvar jer je kapetan baš sada bio u Meksiku.

Čovek, koji je đavolovom poručniku dosad isporučivao transporte? I po koju cenu? Za plavu ženu koju je kapetan ponovo vratio u Sjedinjene Države?

Šejn je pomislio i na prokleti propali grad u koji on nije mogao da prati meksikanske paklene pse. Možda se tamo nalazi tajna Vaskeзовog uspeha!

– Još ne, done! – čuo je Šejn kako kaže Vaskez.

Vaskez je stajao nedaleko od štale hacijende. Don Rivera Gomez, general, mora da je pored njega.

– Zar Gringo još nije propevao?

– Još ne – ponovio je Vaskez. – Upravo je dobio prvu lekciju!

Prvu lekciju! Vaskez ga je bičevao sve dok se nije onesvestio. Njegovo telo je izubijano i pokriveno modricama.

Prva lekcija!

– A dalje? – upitao je Gomez.

– Daću mu dva sata vremena, a onda ću ga ponovo obrađivati – odgovori Vaskez. – Možda će govoriti.

– Možda se u Sjedinjenim Državama stvarno nešto izmenilo!

– Onda ću ja to saznati dovoljno brzo.

– I ti bi mogao još uvek da doneseš transprot?

– To sam ti obećao, generale!

Nekoliko sekundi ćutanja.

Jedan od Meksikanaca pogledao je u Šejna.

Šejn se nije odao. I dalje je ležao nepokretno. On je disao polako kako se pluća ne bi podizala i spuštala.

– Karmen kaže da je Gringo pošten.

Vaskez je opsovao.

– Otkud ona to može znati?

– Ona je bila kod njega u hotelu i razgovarala je s njim, Riko.

Vaskez se promuko smejao.

– Ona mene ne voli i ona pokušava da me uništi, done. Ali sve što je upereno protiv mene pogađa i tebe. Drži je u kući i naredi da je čuvaju stražari!

– Ona je moja kćerka, poručniče. Jedna žena Gomez.

– Ona je opasna! Sve dok su Šejn i Pako del Rio na ovom svetu ja njoj ne verujem pa i ako je jedna Gomez. Ona zna da si ti nju obećao meni i ona ti to nikada neće oprostiti.

– Možda bi mogao da odustaneš od nje, Riko.

– Dobrovoljno?

– Da!

– Nikada! – frknu Vaskez ljutito. – To je cena koju tražim za tvoje naoružane trupe. Hoćeš li ti zbog Karmen da se odrekneš oružja?

Šejnu je zastao dah. Vaskez je vodio igru prokleta vešto i postao je generalu jedno čudovišno pitanje.

– I ako pristanem, Riko?

– Onda ću ja sastaviti svoju sopstvenu četu. Ja imam prave adute u ruci. Mogu napasti Fort Anu i uzeti sve što mi treba.

Gomez se tiho smejao.

– Ja to mislim ozbiljno, done!

– Znam – odgovori general. – I verovatno bi ti to čak i uspelo. Polako, ali sigurno počinjem da verujem u to da za tebe ništa nije nemoguće.

Koraci generala udaljavali su se prema kući.

Zatim je Riko Vaskez prišao štali zvečeći čizmama. Oba stražara zauzeše stav mirno.

– Šta je s njim?

– Još spava!

– Budite ga!

Šejn se prevrnuo na stranu stenjući. Nije smeo sebi više da dozvoli da ga ovi ljudi muče.

Čovek koji je trebalo da ga probudi stao je kao ukopan nasred puta kada se Šejn pokrenuo i podigao glavu.

– Fort Ana! – reče Šejn.

Vaskez je stao na vrhove prstiju. – Šta je sa Fort Anom? – upita on vrebajući.

– Vode! – zahtevao je Šejn. On je pred Vaskeзом hteo da izigrava labuda koji umire. – Vode!

– Do đavola, dajte mu vode!

Jedan od stražara kleče pored Šejna i stavi mu plehani lončić na usne.

– Šta je sa Fort Anom? – ponovio je Vaskez svoje pitanje.

– Menjaju oficire – reče Šejn tiho.

Vaskez je prišao bliže i gledao ga ne verujući u ono što je Šejn rekao.

– Zbog transporta oružja – reče Šejn. – Ostao je samo jedan kapetan.

– Ko?

Šejn je ćutao jer je ime kapetana izdajice hteo da čuje od Vaskeza.

– Kapetan Henk Morison?

– Da!

Koji sekund Vaskez je gledao u njega. Zatim se gromko nasme-
jao. – Odlično, Gringo! To je dobra vest. Možda ću ti pokloniti jed-
nu brzu smrt zato što si mi to saopštio.

– Samo kapetan Morison nije promenjen – reče Šejn. – On će
ostati u tvrđavi. Tamo mu se sudi zbog izdaje i tamo će i završiti
na vešalima.

Vaskez iskrivi lice. – Ja ne znam kakvu prljavu igru ti igraš, Šej-
ne. Ali, pre nego što sunce zađe ja ću to saznati!

Jednim trzajem okrenuo se Vaskez na drugu stranu i izašao iz
štale. Nešto kasnije Šejn je čuo kako je odjahao.

Šejn se uspravio i naslonio se leđima na zid.

– Da sam na vašem mestu ja ne bih igrao na poručnika – rekao
je on dvojici stražara. – Vaskezova zvezda neće dugo sijati.

– A tvoja?

Šejn se osmehnulo. Istog trenutka čuo je on neko tiho grebanje
na zidu štale. Kroz široke pukotine u zidu od dasaka moglo se spo-
lja posmatrati šta se dešava u štali.

Šejn se pomerio udesno. Iza njega se nalazila jedna velika rupa.
Neko ga je potapšao po leđima. Baš po krvavoj posekotini koju je
ostavio Vaskezov bič. Šejn je uspeo da se savlada da ne krikne od
bola.

– Don će njega poslati đavolu u pakao – reče on da bi odvratio
pažnju dvojice stražara od onoga što se napolju dešavalo.

Nitkovi su se grohotom smejali.

Užad na njegovim rukama bila su dovoljno dugačka da je mogao
da stavi ruke na leđa. Jedno je uže bilo još uvek vezano za gredu
na koju su prethodno hteli da ga obese.

Tada je Šejn osetio hladno gvožđe revolvera koji je neko gurao
kroz rupu u drvenom zidu.

– Čekaj još!

Bila je to Karmen Gomez. Ona je govorila tako tiho da dvojica
Meksikanaca nisu mogli da je čuju.

– Čekaj još!

Šejn je mirno disao i gurnuo oružje ispod svoje butine.

– Ima li Vaskez pored plave žene još koga taoca?

Stražari su zbunjeno gledali u Šejna. bilo je jasno da o tome ni-
šta nisu znali. Dakle ovi ljudi nisu pripadali Vaskezovim nitkovi-
ma nego su bili zaposleni ovde na hacijendi.

– Šta ti misliš? – upita nešto viši od njih dvojice.

– Jesi li video plavu ženu?

Čovek je stavio svoj kažiprst na slepoočnicu. – Gringo je lud –
obratio se on manjem. – Sasvim lud. Koju plavu ženu?

Tihi koraci ispred vrata uplašili su Meksikance i oni su se okre-
nuli na tu stranu. Uzeli su oružje kada se u štali pojavila Karmen
Gomez. Veselo je gledala obojicu.

– Zar se vi bojite žene?

Stražari oboriše pogled.

– Poručnik ih je zarazio njihovim sopstvenim strahom – reče

Šejn. – Oko njega se nalaze sve same kukavice koji iz zasede pucaju u leđa, zlostavljaju nenaoružane i napadaju žene i decu.

On je morao tako da se ponaša da kasnije ne padne sumnja na Karmen. Ne samo Vaskez, već bi je i general pozvao na odgovornost.

Karmen je gledala u njega.

– Je li on još uvek tako veseo? – upita ona. – Da li su Vaskezova sredstva ovog puta otkazala?

Obojica Meksikanaca su ćutali.

– Izgleda tako kao da Gringo ima jednu ruku slobodnu – reče Karmen.

To je učinilo da višem od dvojice dobije noge. Dok je on prilazio Šejnu gurnula je Karmen drugoga sa otvorenih vrata udesno tako da se on spolja više nije video.

Kada mu se visoki približio do na dva koraka pružio je Šejn prema njemu vezane ruke.

– Ah, kada bih imao samo jednu ruku slobodnu, proterao bih vas u pustinju kao zečeve – reče Šejn ljutito.

Visoki Meksikanac se iscerio i stao.

– Vaskez će ti odrešiti veze kada bude gotov s tobom – reče on. – Onda možeš pokušati da nas proteraš u pustinju, Gringo!

Drugi se tiho smejao i gledao u Karmen.

– Niko osim nas ne sme da se zadržava u štali! – reče on.

– Ko to kaže?

– Poručnik!

– Ko je poručnik da može da mi kaže gde ja smem da se zadržavam, a gde ne smem?

Čovek je uvukao glavu u ramena.

– Ako se nešto dogodi onda će on okriviti nas.

– Šta se može dogoditi? Ja nisam naoružana a Šejn je još uvek vezan. Ili ipak nije?

Visoki klimnu glavom.

– Jesi li se stvarno uverio u to? – upita drugi.

Dolazak Karmen učinio ih je obojicu nervoznim. Posle Vaskezo-
vog odlaska osećali su se neprijatno.

Šejn je pružio levu ruku prema dežmekastom. Drugu ruku je stavio na pod između butina. Prstima je već dodirivao revolver.

– Veze su čvrste reče visoki.

Šejn je hteo da izvadi revolver između butina kada se iznenada pojavio general Gomez.

– Karmen!

Karmen se munjevito okrenula. Raširenih nogu stajao je njen otac na otvorenim vratima štale.

– Šta ti ovde imaš da tražiš, Karmen?

Šejn je prestao da diše. On je podigao desnu ruku sa tla i stavio je oprezno na butinu.

– Obišla sam zatvorenika – reče Karmen mirno.

– Ja sam ti zabranio...

– Ti mi zabranjuješ da pomognem svom vereniku? – upita Karmen.

General ju je zabezeknuto posmatrao.

– Ili si u međuvremenu izabrao sebi nekog drugog zeta?
– Možda mene – reče Šejn da bi odvratio generala od Karmen.
– Ja isto tako mogu da nabavljam oružje. Sigurnije od Vaskeza.
On će upasti u neku klopku armije.

Užagrenih očiju, kao mačak koji vrebja plen, general je gledao u Šejna. On je hteo oružje, to je bilo jasno, ali se nije mogao odlučiti za zeta. Vaskez je u međuvremenu postao suviše moćan. Mnogi ljudi ga slušaju.

– To je prokletost istinita – nastavio je Šejn. – Vaskez će upasti u neku klopku. Ja sam mu to rekao. Zato je i odjahao!

Mrzovoljno je general Gomez odmahnuo glavom.

– Onda sačekajmo dok se on ne vrati, Gringo. Hajde sa mnom, Karmen!

General se okrenuo i izašao iz prostorije. Karmen je stajala još dve sekunde. Gledala je Šejna opominjući ga. A kada se zatim kasnije okrenula nazad pokazala mu je jednim neprimetnim migom prema jugu.

Nešto malo kasnije Šejn je ponovo bio sam sa stražarima. Generalova poseta mu je došla kao poručena. Ako mu sada uspe da umakne neće pasti nikakva sumnja na Karmen.

Šejn je sačekao nekoliko minuta.

– Dođi ovamo – pozvao je on visokog.

– Šta je?

– Čini mi se kao da su veze ipak labave. Ti svakako ne želiš da imaš neke nepravilnosti sa Vaskeзом, zar ne?

– To je jedan jako otrcan trik. Zar nisi mogao da mućneš glavom i izmisliš nešto drugo?

Visoki je stao i pogledao u svoga drugara. Šejn se tiho smejao. On je ispružio ruke ponovo napred.

– Naravno – isceri se on. – To je bio samo jedan trik. Hteo sam samo da te privučem bliže, toliko blizu da mogu da te ugrizem.

Dežmekasti opsova gažno. On je izvukao svoje oružje i počeo da prilazi bliže, korak po korak.

– Ispruži ruke napred što dalje, Gringo!

Šejn je to učinio.

– Veze su u redu – reče Meksikanac.

– Naravno – potvrdi Šejn.

– Da nećeš još i da nas zamoliš da te podignemo još više?

– Kako da ne i vi ne biste imali ništa protiv, da nije poručnika!

Čovek je morao da priđe još jedan korak bliže. Tada je zaklanjao vidik drugome. To je bilo važno pošto se drugi čovek sada ponovo nalazi direktno pred vratima.

– Vaskez će biti ljut ako mi nešto učiniš!

Brzim korakom prišao je visoki napred. Hteo je da dođe do Šejna. Dežmekasti se uputio prema vratima.

Kada se noga visokog pokrenula nazad podigao je Šejn revolver. On ga je stavio tako na grudima da je samo visoki mogao da vidi oružje. Nitkov je stao kao da ga je munja pogodila.

– Tvoj prijatelj ne može sam – obratio se Šejn malom Meksikanacu ispred vrata. – Zar nećeš doći da mu pomogneš.

Odmah je došao mali Meksikanac.

– Dobro! – reče Šejn grubo i podiže revolver uvis. – Pomerite se i oružje dole!

On je govorio tiho, ali obojica su odmah poslušali. Oni su znali da on nema šta da izgubi.

– Nož! – Meksikanče!

Dežmekasti je bacio nož Šejnu ispred noge. Šejn ga je podigao i presekao užad kojim su njegove ruke bile još uvek vezane za gredu na tavanu.

– Ti nećeš daleko doterati, Gringo! – siktao je mršavi.

– To su moje brige. Lezite! Na stomak!

I ovog puta nisu oklevali.

Šejn se munjevitio sagnuo i onesvestio obojicu.

Tek sada se Šejn uspravio, udahnuo vazduh i protekao se. Krva-ve posekotine su ga bolele dok se oprezno primicao vratima i oprezno pogledao napolje.

Nije bilo moguće da umakne preko trga. Nekoliko ljudi nalazilo se ispred vrata glavne zgrade. Šejn je za trenutak oklevao, zatim se sagnuo i izašao napolje.

Uz samu štalu on se polako kretao napred okrenut leđima, zgradi. Ovamo pozadi vazduh je bio čist. Odmah iza štale nalazilo se jedno napušteno sklonište za dvokolice.

Šejn je prošao kroz njega i našao se na drugoj strani. Puzeći je prošao ispod motke. A onda se našao na slobodnom prostoru. Ako mu sada niko ne dođe u susret onda je uspeo.

Šejn je izvesno vreme išao tamo-amo i mahao rukama kako bi došao do snage. Onda je potrčao prema jugu u pravcu bregova. Karmen mu je pokazala pravac.

VII

– Pažnja! – viknu Pako i povuče svoga konja natrag kada je čuo topot kopita.

– Dole s konja!

Manolo je već silazio iz sedla kada su se dvojica jahača pojavili iza oštre okuke kanjona.

Pako je izvadio „vinčesterku“ iz sedla i pao. Nitkovi ispred njih pripadali su četi generala. Bili su to ljudi koji deluju brzo i tačno.

Njihova oružja su poletela uvis kada je Pako pri padu na zemlju bolno kriknuo.

Doktor mu je doduše stavio čvrst zavoj ali pri ovakvim akcijama on nije mnogo koristio.

Manolo je podigao ruke uvis i pao.

Pako je pucao sa kuka. On je pogodio prvog jahača, video ga kako se zgrčio i kako klizi iz sedla. Jednom nogom uspeo je da ostane u uzengiji. Konj ga je vukao za sobom kada je dogalopirao do Pak-ka.

Jednim brzim okretom Pako je pokušao da se skloni u zaklon.

Suviše kasno!

Jedno konjsko kopito pogodilo ga je u rame i odbacilo ga prema steni. Kao kroz maglu je video drugog jahača.

Čovek je podigao „vinčesterku“ i poterao konja napred.

Pako je hteo da preduzme nešto protiv njega ali se nije mogao maknuti sa mesta. Disao je teško, a bela magla ispred njegovih očiju dobijala je boju crvene krvi.

– Pako del Rio!

Krik je zvučao kao neka psovka.

Pako je otvorio oči. Magla se razila. Prepoznao je jahača. Bio je to jedan od onih nitkova sa kojima je Vaskez uvek išao unaokolo. Jedan od ljudi koji su Vaskeza pratili i u Sjedinjene Države.

– Prokleta kopile!

Cev „vinčesterke“ ciljala je u njegove grudi. Pako je sada mogao ponovo sve da vidi jasno. Video je i Manola. Oni su ga izbacili sa dve kugle iz sedla, ali njegov život se još nije bio ugasio.

Manolo se beskrajno dugo okretao u stranu i podigao ruku sa revolverom.

– Ja tražim Rika! – viknu Pako da bi odvratio pažnju jahača.

Pako je znao kako Manolo gađa. Loše. A da nevolja bude veća sada je bio i pogođen.

– Riko...

Manolo je pucao. Plamen iz cevi osvetlio je njegovo iskrivljeno lice.

U istom delu sekunde jahač je bio odbačen preko vrata konja kao da ga je neko pogodio ogromnom pesnicom. A zatim je Manolo pucao i po drugi put. I ovog puta kugla je pogodila cilj.

Jahač je pao iz sedla i skotrljao se Paku ispred nogu. Pako je video široko otvorene oči.

– Hej, Pako!

– Sto mu gromova, ti si ga stvarno ubio, Manolo! – uzviknuo je Pako.

Na sve četiri dopuzio je on do Manola koji se bio naslonio leđima na stenu i čije je lice bilo obliveno krvlju.

– Vaskezovi krvoločni psi – reče on. – Mi smo ih sredili!

– Da! – Pako je uhvatio ruku koju mu je pružio Manolo.

– Ovog puta te nisam ostavio na cedilu, hombre!

– Ti si mi spasio život, amigo. Ja ću...

Pako je zanemio usred rečenice. Manolo je bio mrtav čovek.

Polako je Pako ustao. On je mislio na Šejna. Zajedno sa Manolom bio se uputio da pritekne Šejnu u pomoć. Taj put više nije mogao da nastavi. Šejn mora to sam da uradi. I, nekako je Pako bio siguran da će mu to i uspeti.

Pako je dopuzio do svoga konja koji je bio uzmakao samo nekoliko koraka. Na uzengiji se podigao uvis, gurnuo „vinčesterku“ u sedlo i stenjući s mukom se popeo u sedlo.

Bacio je poslednji pogled na Manola koji mu je sada stvarno spasio život. Zatim je okrenuo konja nazad i odjahao u suprotnom pravcu odatle.

Bez sumnje su ti Vaskezovi krvavi-psi bili krenuli u napušteni grad. Pako je znao to mesto na kome se Vaskez ponekad sastajao sa svojim prijateljima. Možda je to kopile i sada bilo tamo. I, ako Šejn uspe da pobegne možda će i on doći tamo.

Grad duhova činio se Paku jedinim mestom na kome može naći Šejna. Nadao se.

Neki tihi zvižduk učinio je da se Šejn okrenuo nazad. On je uzeo revolver u ruku. Odmah je otkrio senku koja se uzdizala između stena. To nije mogao biti niko drugi nego Karmen.

– Ovde, Šejn!

On se još jednom osvrnuo na sve strane. Svetla hacijende su mogla da se vide. On je, doduše, napravio jedan širok luk ali se nije udaljio nijednu milju od hacijende. Još ništa nije ukazivalo na to da su primetili njegov nestanak i da ga traže.

Karmen je sedela sa podvijenim nogama na jednoj glatkoj stenovitoj ploči i gledala ga radosno.

– Riko Valdez će se obradovati – reče ona i pokaza rukom iza sebe. – U jednom udubljenju u steni nalazi se konj sa bocom za vodu, hranom i vinčesterkom. Nije bilo teško da se to donese do ovog mesta.

– Gde je general?

– Kod svoje čete. Tri milje istočno odavde napravio je on jedan mali kamp. On misli da sam se ja pomirila s tim da postanem verena Rika Vaskeza.

Okrenula se prema Šejnu. Dugmad na bluzi nisu bila zakopčana. Tkanina se razila na dve strane i na bleđoj mesečini sijala je njena gola koža.

– Da li šeć ga ubiti, Šejne?

– Ako bude potrebno, da – odgovori Šejn.

– On je tebe zlostavljao i ponizio te. On hoće da te ubije, jer samo ti mu možeš postati opasan. Ti ga moraš preduhitriti! On ne sme prebaciti treći transport oružja. Ako se to dogodi onda će sve to biti njegovo.

Skinula je bluzu, a zatim i suknju i opružila se potpuno gola na glatkoj kamenoj steni.

– Pogledaj me, Šejne!

On se divio njenom mladom divnom telu.

– U tom slučaju sve ovo će pripadati jednom prostom seljaku na silu. Da li ti to želiš?

Šejn je odmahnuo glavom i seo pored nje. Nežno je prelazila rukom preko njegovih povređenih leđa. Ranije u štali dodir ga je bolelo, sada ne.

– Ja znam tačno zašto si ti u Meksiku – prošaputala je Karmen na njegovo uvo. – Ispuni svoj zadatak. Neće biti dobro ako general dobije novu četu.

Šejn ju je gledao. Bio je siguran da ona to ozbiljno misli. Ako Vaskez ne donese novo oružje i general ne dobije novu četu onda ni ona neće postati Vaskezova žena. Sve je tako jednostavno.

Njeni nežni prsti su sve žešće milovali njegova leđa i kada mu se približila osetio je njene bujne grudi.

– Potreban mi je čovek kao što si ti, Šejne. Zašto ne ostaneš ovde?

Šejn je pogledao lepu Meksikanku i odmahnuo glavom.

– Možda ipak, Šejne?

– Ne. Zašto da te lažem?

Obavila je svoje ruke oko njegovog vrata i naslonila svoje sočne, mekane usne na njegova usta. Sejn je zaboravio Riko Valdeza i to prokleta oružje.

Karmen Gomez je bila žena o kojoj su mnogi sanjali, ali je nikad u životu nisu dobili.

– Ti si mi potreban, Šejne! – reče ona. – Sada!

Lepa Meksikanka se nežno popela na njega. Bila je tako laka i pažljiva da on nije osećao bol na leđima pri njenom dodiru. Oprezno je skinula njegov pojas i svukla ga sasvim.

Sparini rane večeri pridružilo se i toplo, zavodničko telo lepe Meksikanke.

– Nemoj da se mrdaš, Šejne!

Iz daljine se čuo topot konja i uzbuđeni glasovi. Neko je dao znak za uzbunu. Sada će krenuti u poteru za njim.

Šejn je ostao da leži. Samo je revolver privukao sebi.

A onda je Karmen bila preko njega. Njen gornji deo tela nagnuo se iznad njega. Šejn je ljubio nage, čvrste grudi. Njen vrel dah milovao je njegovo lice. Željno je pritisla svoja usta na njegova. A zatim se sasvim spustila na njega i tiho kriknula. Bila je vrela kao žeravica. Trebalo joj je malo vremena da se povрати.

– Sve ovo Vaskez od mene neće nikada dobiti – reče ona promuklim glasom. – Hoću da ostaneš, Šejne!

– Pa još sam tu, devojkjo!

– Da – odgovori ona tužnim glasom. – I ti šupljoglavci koji te sada traže, neće te naći. Niko i ne pomišlja da smo tako blizu haci-jende. Hajde, Šejne!

VIII

Suzana Morison je razmišljala ceo dan i uverila se u to da ona sama mora da se bori za svoju slobodu i slobodu svoje sestre. Pošto su je doveli u stari grad kopača zlata njene šanse su bile loše. Ona nije verovala više u to da će ih ovde naći njihov otac ili bilo ko drugi.

U trenutku kada je htela da izađe iz kolibe da bi se sastala sa čovekom sa ožiljkom ugledala je Vaskeza. Trgla se i ostala da stoji na otvorenim vratima.

Riko Vaskez je zaustavio svoga konja pored bunara i skočio iz sedla.

On je bio jedini čije ime je Suzana znala. Riko Vaskez! Čovek koji je bio vođa bande koja je dovukla ovamo u Meksiko njenu majku, nju i njenu sestru. On je komandovao divljom hordom. Tek posle toga komandu je preuzeo čovek sa ožiljcima.

Nešto nije bilo u redu kada je Vaskez tako odjednom izronio ovde.

Rodriguez, čovek sa ožiljcima, izjurio je iz kolibe kao da ga sam đavo goni.

– Gde su žene? – upita Vaskez.

Rodriguez je pružio ruku prema kolibi. Vaskez je odmah krenuo. Rodriguez ga je pratio dugačkim koracima.

Suzana se povukla nazad.

– Dolazi Vaskez – reče ona tiho, ali tako da Meri čuje.

– Teško nama!

– Ništa se neće dogoditi, Meri. Budi mirna i nemoj se uzbuđivati. Ja ću govoriti s njima. Jesi li razumela?

Meri potvrdi glavom. Ipak, kada je Vaskez snažnim udarcem noge otvorio vrata, ona je kriknula. Ona je gledala u visokog, snažnog Meksikanca sa raširenim očima i prekrstila ruke ispred lica.

– Ne! – kriknula je ona užasnuta.

Vaskez je stao. Njegov pogled zaustavio se na Suzani.

– Šta joj je? – upita on grubo. – Zar ja ličim na đavola?

– Trauma od napada – reče Suzana. – Ti si nas odveo u Meksiko na silu. Ona naravno nije zaboravila tvoje lice i ono je podseća na taj užasan doživljaj.

Vaskez se gromko smejao dok je Rodriguez bio tiši.

– Ti nisi doživela nikakvu traumu koja ti se urezala u pameti?

– Ne.

– Da li je sve u redu? Imate li poteškoća?

– Ne.

– Ljubazni su prema vama?

– Da.

– Ko je Šejn?

Suzana ga je zbunjeno gledala.

– Šejn? – ponovio je Vaskez.

– To ime još nikada nisam čula.

Vaskez je opisao Šejna.

Ponovo je Suzana Morison slegla ramenima.

Vaskez se približio sa pretećim izrazom lica. Izvadio je revolver, a zatim ga vratio u futrolu kada je Suzana ostala da stoji i ukočeno gledala u njegove oči.

– Ne plašiš se tako lako, zar ne?

– Ne.

– I ti sigurno znaš jako dobro da lažeš?

– Da, ako se mora.

– Veruješ li mi da ću ubiti tvoju malu sestru?

– Da!

Vaskez izvadi revolver.

– Ko je Šejn? – grmnu on.

Suzana je drhtala.

– Ja ga ne poznajem i prvi put čujem to ime. Ali, ako je to jedini put da spasem život svoje sestre Meri ja ću ti ispričati nekoliko lažnih priča o Šejnu.

Vaskez je opsovao i vratio oružje u futrolu. Ona je bila jedna prokleta gorda devojka, ali ga nije lagala. Ne bi se igrala životom svoje male sestre.

– Možeš li da zamisliš da su svi oficiri u Fortu zamenjeni?

– Zašto?

– Zato da jedan od oficira koji je bio izdajnik ne bi više mogao to da bude!

– To je glupost. Takvih budala u armiji nikada nije bilo. Te stvari se ne kriju. Ko tvrdi tako nešto?

– Šejn – odgovori Vaskez. Od samog početka nije verovao, ali se u to nije razumeo. Dve devojke žive godinama u garnizonu i znaju šta je tamo uobičajeno, a šta nije.

– Ko je Šejn? – upita Suzana.

– Jedan čovek koji se jednom nogom već nalazi u grobu – odgovori Riko Vaskez i nasmeja se tako glasno da se sve oko njega treslo. Okrenuo se na drugu stranu.

Suzana je htela da ga upita o svojoj daljoj sudbini, ali je u poslednjem trenutku odustala. Taj čovek je bio opasan i nepredvidiv. Što brže ode, utoliko bolje je bilo za Meri i nju.

Pre nego što je Rodriguez pošao za svojim šefom Suzana mu je dala znak pogledom da se nije ništa izmenilo.

– Oni će nas ubiti – jecala je Meri kada su Meksikanci otišli.

Verovatno je ona bila u pravu, razmišljala je Suzana. Ali, eto, još su žive. Vaskezu su još potrebne. Međutim, koliko će to još da potraje?

– Ubiće nas, Suzana!

Suzana je uzela uplakanu sestru u naručje i zagrlila je.

– Možda oni to stvarno nameravaju, mala – rekla je ona tiho. – Ali, mi ćemo se same osloboditi ili će tata doći po nas.

– Ili Šejn?

Šejn! To ime stvarno nikada još nije čula ali izgleda da taj čovek pravi probleme. A neko ko Vaskezu pravi probleme ne može biti njihov prijatelj.

Vaskez je govorio o nekom izdajniku među oficirima Forta. To mora da je njihov otac. Vaskez je njih oteo i njihovog oca prinudio na izdaju. Nešto drugo se nije moglo zamisliti.

Suze su se pojavile u njenim očima. Njihov otac je bio oficir i dušom i telom. Da bi njih spasio bacio je pod noge sve svoje ideale!

Brisala je suze sa lica. Meri nije mogla da je vidi. Mala sestra je već bila dovoljno obeshrabrena. Ona, Suzana, morala je da igra ulogu jače.

Osećala se stvarno jadno. I pitala se da li može da učini nešto za svog oca ako na sopstvenu ruku pokuša da oslobodi Meri i sebe.

Ustala je i prišla vratima.

Vaskez i Fernandez su još uvek stajali pored bunara i razgovarali jedan s drugim. Ovog puta toliko tiho da ona ništa nije mogla da razume. Ali, Vaskeзов pogled je stalno bio vezan za ovu kolibu. Dakle, radilo se o njoj.

Suzana je pogledala unaokolo. Ostalih ljudi nije bilo.

... Straže... – bilo je poslednje što je Suzana čula.

Fernandez je klimnuo glavom i Vaskez se vinuo u sedlo svoga konja. Bacio je još jedan pogled na kolibu u kojoj su se nalazile Meri i ona i odjahao.

Meri je došla do nje. Nežno je pomilovala Suzanino lice.

– Kaži mi šta ja treba da uradim? – upitala je tiho. – Sigurna sam da nešto nameravaš i hoću da ti pomognem. U opasnosti smo ti i ja i tata!

Suzana se iznenadila koliko je odlučnije postalo lice njene mlađe sestre.

– Ako hoćeš nešto da uradiš, ja ću ti reći šta, uspećemo – uveravala ju je Suzana.

*

Kapetan Henk Morison skliznuo je iz sedla. On je došao iz ravnice, ali je napravio širok luk i prišao gradu duhova odozgo sa brda.

Oko pola milje išao je pešice. Bio je umoran i duša mu je bila u zubima. Borio se protiv premorenosti.

Morison se sagnuo. Oslušnuo je. Kao da je čuo neki zvuk koji nije pripadao ovom predelu.

Prošlo je nekoliko sekundi i taj tajanstveni zvuk se ponovio.

Nešto kao da je tiho grebalo po stenama. Zatim stenjanje nekog čoveka koji se kretao iza njega. Kapetan se okrenuo u stranu i izvadio revolver. Oslušnuo je.

Opet se čuo onaj zvuk. Sada više nije bilo sumnje. Neko je puzio između stena i približavao mu se. Morison je nategao revolver.

Ništa se nije videlo. A, to tajanstveno grebanje je prestalo.

– Kučkini sinovi – čuo je Morison tihi glas. – Sve sami kučkini sinovi kao i Riko Vaskez!

Još jednom stenjanje i onda se pred Morisonom pojavio bradati Meksikanac. Puzio je na sve četiri između stena.

Morison je skočio. Nije hteo da puca već je pokušao da učutka čoveka jednim udarcem svoga revolvera. Međutim, kada je zamahnuo da udari, Meksikanac je podmetnuo svoje oružje.

Tiho grebanje po stenama dolazilo je, znači, od tog revolvera koji je Pako del Rio stalno držao u ruci.

– Nemoj, hombre! – ciknuo je Pako.

Morison se trgao. Napravio je prokletu grešku. Trebalo je da zađe čoveku iza leđa.

– Pre nego što pucamo jedan na drugog bolje je da saznamo da li smo neprijatelji, hombre. Ja ne podnosim Vaskeza.

– Onda nas je dvojica koji isto mislimo – reče Morison tiho.

– Tako sam i mislio. Prvi Gringo koga sam našao na putu ispred mene došao je ovamo zato što ne podnosi Vaskeza i generala. Poslala ga je armija. Da li i vas šalje armija?

Morison je ćutao.

– Mislim da si iz armije – reče Pako. – Ti si sarađivao sa Vaskezom, zar ne?

– Zar ti tako misliš, hombre?

– To je dobro. Moj prijatelj te traži. Nadam se da ćemo uskoro naići na njega. To je Šejn.

– To ime mi ne govori ništa, Pako.

Morison se trgao kada je između stena ugledao Šejna.

Karmen mu je ispričala da se Vaskez i njegovi ljudi često sastaju u tom avetinjskom gradu pored koga je i on projahao. Usput je naišao na Manola i dvojicu mrtvih ljudi u jednom kanjonu. Uz to je primetio tragove Pakove krvi koji su vodili u ovaj napušteni grad.

– Sto mu gromova, hombre! Zar ti moraš uvek da se pojaviš onda kada mi je najteže! – reče Pako. Spustio je revolver kojim je do sada pretio Morisonu.

Kapetanov revolver se podigao uvis. Mada je uperio cev u Paka Šejn je klekao pored ranjenog čoveka.

– Manolo i ja smo pošli da ti pomognemo na hacijendi – objasnio je Pako. – Vaskezovi ljudi su nam se isprečili na tom putu.

– Do đavola, ti treba da si u krevetu, amigo.

– Zar je trebalo mirne duše da čekam da moj neprijatelj ubija mog prijatelja?

– Dobro – reče Šejn i pogleda u kapetana koji je još uvek držao revolver u ruci. – Kapetan Morison, zar ne?

– Jeste – potvrdi Morison. – Jesmo li se negde sreli?

– Jesmo, kada ste preneli plavu ženu preko reke.

Tada se Morison setio stranca na mrkovu koji je gledao kako on prelazi reku.

– Znaš ga, hombre? – upita Pako.

– Znam ko je on.

– A plava žena?

– Pretpostavljam da je to njegova žena kojom ga je Vaskez uce-
njivao.

Morison je vratio oružje u futrolu.

– Moje žene – reče on. – Moje dve kćerke još uvek se nalaze kao
taoci kod Vaskeza. Ko ste vi, – obrati se on Šejnu.

– Ja sam čovek koji ne želi da general uskoro upotrebi američko
oružje na američkom tlu.

– Hej, hombre! – smeja se Pako. – Treba li da ga upotrebi pro-
tiv meksikanskih seljaka?

– Najbolje je da ga ne upotrebi.

– Da li ste dobili zadatak od armije, Šejne?

– Ne! – odgovori Šejn mirno.

– Ne razumem – reče Morison.

– Nije ni potrebno, kapetane. Vaskez je prebacio dva transporta
oružja u Meksiko, sada hoće i treći.

– A tu ćemo mi zapapriti čorbu tom nitkovu – frknu Pako.

– I ostalo oružje ćemo vratiti u Sjedinjene Države ili ćemo ga
uništiti – objasni Šejn.

– I nećemo zaboraviti vaše kćerke, kapetane – reče Pako.

– Ne znam kuda ih je Vaskez odveo, u početku su bile zajedno sa
mojom ženom u gradu duhova.

Šejn je video odozgo samo senke koliba.

– Šta ti misliš, Pako? – upita on.

– Verovatno tamo dole više nema nikoga – odgovori Pako. – To
treba da ispitamo. Ja krećem prvi na put, hombre. Ti nitkovi će
posumnjati i beće nervozni ako vide da dolazi neki Gringo.

– Da kreneš u takvom stanju?

– Moje stanje je odlično i bolje je nego stanje mnogih od vas
Amerikanaca – režao je Pako. – Hajdemo.

– To je moja stvar! – ciknu Morison.

– Pako će jahati napred – reče Šejn. – Nas dvojica ćemo mu šti-
titi bokove. Radi se o vašim kćerkama, kapetane i o oružju koje bi
kasnije moglo da se koristi na američkom tlu.

– Ko će biti vođa?

– Ja – odgovori Šejn. – Slažeš se, Pako?

– Da – odvrati Pako i isceri se.

Morison je hteo nešto da kaže ali ga je Šejn zaustavio.

– Mi se nalazimo ovde u Meksiku, mister – reče on. – Sami nećete ništa uraditi. Vi ste možda dobar oficir, ali ovde vladaju neka posebna pravila koja Pako i ja bolje poznajemo!

IX

Rodriguez, čovek sa ožiljcima, stalno je gledao u kolibu u kojoj su se nalazile Suzana i Meri. Pošto je Vaskez otišao on je postavio straže, mada je smatrao da je to nepotrebno jer se poslednjih godina niko ovde nije pojavio. Straže je postavio tako da ne mogu da vide kada se bude sastao sa Suzanom.

Još jednom je pogledao unaokolo. Prvi stražar nalazio se gore u brdima, drugi istočno odavde, a treći na ulazu u udolinu. Tako se može otkriti svako ko se približava gradu duhova. Trebalo je da stignu još dva čoveka koje će poslati Riko kada stigne na hacijendu. Ali, mora da se nešto dogodilo kad ih nema. Međutim, Rodrigezu je ovog trenutka to bilo svejedno. On je čekao crvenokosu ženu koju odavno želi.

U kolibi se nije čulo ništa. Da ga nije čika prevarila?

Taman je hteo da ustane i da se vrati kada je ugledao senku na trgu. Poznao je Suzanu koja je stajala pored bunara i gledala u pravcu gde se on nalazio.

Rodriguez je ustao. Mahnuo je rukom. Suzana je takođe mahnula.

*

Meri je bila nervozna. Drhtala je od uzbuđenja. Ona je pre Suzane izašla kroz zadnji prozor. A sada se prikradala kao neka mačka kroz mrak. Stalno se osvrtala i gledala na sve strane. Niko nije krenuo za njom.

Pokušala je da otkrije gde se nalazi Suzana. Ništa.

Mlada plavuša je žurila sve brže prema stenama. Kada tamo bude stigla moći će makar da nasluti gde se nalazi. Tu negde je trebalo da se sastanu Suzana i Fernandez.

A onda se ceo teret svalio na Suzanu. Ona je morala da savlada tog čoveka sa ožiljcima pre nego što padne pucanj koji će opomenuti ostale bandite.

Šta da se radi? Bez oružja one nisu mogle ni u snu da sanjaju da umaknu iz udoline.

Meri je stigla do stena i sela. Ispred nje su se uzdizala ogromna stena kao kakav džin. Štrčala je čak do samog neba. Dotle je morala da dopuzi.

Ruke su joj drhtale kao prut dok je brisala znoj sa čela. Sve je moralo da uspe u prvom pokušaju. Ovako povoljna prilika im se sigurno više nikada neće ukazati.

*

Šejn je video Paka koji je polako terao svoga konja prema gradu

duhova. Čak i da je bilo tamo nekih Vaskezovih bandita oni ga neće poznati. Tek kada Pako stigne do prvih koliba, onda će đavo preuzeti igru u svoje ruke.

Oblaci su bili pokrili mesec. Laki povetarac je duvao niz udolinu.

Šejn je pogledao desno. Negde u tami kao da se kretao kapetan Morison prema kolibama. Međutim, nije se mogao videti.

Dobar znak, pomislio je Šejn. Ako nije mogao da vidi kapetana, onda i ostali nisu mogli da primete da je on tu.

Pako je sada terao polako svoga konja. Nije smeo tako brzo da se približi prvim kolibama.

Šejn se uvijao kao neki gmizavac kroz prašinu. Prva koliba nalazila se još oko sto metara udaljena od njega kada je otkrio neku senku.

Neko je izašao napolje i gledao u Paka koji se približavao.

Nitkov ispred kolibe nije još bio otkrio Paka jer ne bi bio tako miran.

Šejn je držao „vinčesterku“ spremnu za paljbu. Ako Pako upadne u neki gadan sos on je mogao odmah da otvori vatru. Paku je u svakom slučaju bila potrebna pomoć. U stanju u kakvom se nalazio on nije imao ni najmanje šanse protiv dobro obučenih Vaskezovih bandita.

Šejn je bio udaljen oko trideset koraka kada se čovek ispred kolibe pokrenuo. Zviznuo je prodorno, potegao revolver iz futrole i uperio cev u Paka.

– Vaskez će te zgnječiti kao gnjidu ako iskriviš prst na revolveru! – viknuo je Pako.

– Pa to je Pako del Rio! – viknuo je čovek.

Šejn je zaustavio dah. U mraku nije mogao da vidi da je tu i još neki drugi Meksikanac.

Pako je zaustavio svoga konja.

– Riko će doći kasnije! – ciknuo je on glasno tako da su mogli da ga čuju Šejn i kapetan.

– Sjaši!

Pako je poslušao.

Tek sada je Šejn otkrio gde se nalazi Morison. Kapetan se bio približio kolibi da bi zašao iza leđa banditu koji je bio uperio svoje oružje u Paka.

Ali, jedna ptica ne peva sama. Istog trenutka desno od kapetana pojavila se jedna senka.

Šejn nije mogao tačno da vidi šta se dogodilo, ali jedno je bilo jasno. Kapetan je pao kao da ga je munja pogodila. Senka drugog čoveka je nestala.

– On nije sam, Hoze – čuo je Šejn drugog čoveka iz mraka. Ja sam upravo sada ubio jednog. Neki Gringo.

– O čemu to priča taj prokleti pas? – zaurloao je besno bandit. – Bio je to neki Gringo. A oni su tvoji prijatelji!

– Gluposti! – riknu Pako.

– Podigni ruke tako da mogu da ih vidim!

Pako je poslušao.

Šejn se osmehnulo. Dobro je što Pako nije izgubio živce.

– Ima li taj kućkin sin još koga? – doviknuo je Hoze koji je držao upereno oružje u Paka. – Hej, Antonio!

– Možda jednog, možda njih više!

Šejn je pogledao desno. Bilo je uzano i nije mogao da utvrdi između kojih kuća se nalazi drugi čovek.

Pako se nasmejao promuklo.

– Nadam se da nisi ubio tog kapetana – frknu on. – Taj čovek je stigao da se dogovori sa Vaskezom. Ovde je trebalo da se sastanu.

Hoze je opsovao gadno. Antonio je ćutao.

– Da li je to tačno, da li si prepoznao kapetana, Antonio?

– Ne!

Glas se čuo ponovo između koliba.

Šejn je polako puzio dalje. O Paku više nije trebalo da se brine. Hoze neće preduzeti ništa protiv njega.

– Majku mu božju, možeš li da otkriješ još jednog pasjeg sina koji se ovde nalazi?

Šejn je bio došao do na sedam koraka od koliba. Pokušavao je svojim očima da probije noćnu tminu. U jednom od uskih prolaza između kuća ugledao je jednu senku. Samo sekundu i ona je nestala. Nije bilo moguće da je taj nitkov u tako kratko vreme promenio mesto gde je stajao. Ili se naslonio na fasadu oronulih koliba ili je pak nestao iza neke od njih.

Šejn se probijao dalje kroz đubre i dospeo je na verandu jedne kuće.

– Dok Antonio progoni duhove mogao bi da me ponudiš jednom tekilom.

– To će uraditi Riko ako se stvarno pojavi ovde!

Između kuća se nasmejao Antonio.

Šejn se uspravio. Ispred njega se našla jedna koliba i on je kroz rupu ušao unutra.

Njegove oči su se u međuvremenu toliko navikle na mrak da je odmah mogao da se orijentiše gde je. Bila je to jedna četvrtasta prostorija. Napred su se nalazili ostaci šanka. Na desnoj strani dva prozora.

– Do đavola, šta da radim sa ovim kućkinim sinom? – doviknuo je Hoze.

Ovog puta Antonio nije odgovorio.

Šejn se više nije micao. Da li ga je Antonio, možda, otkrio?

Ipak, dok se kretao primetio je na prašnjavom šanku jednu lampu na gas. Uzeo ju je i prodrmao je. Unutra je bilo goriva.

– Šta da radim sa ovim prokletim lupežom! – pitao je ponovo Hoze. Bilo mu je sigurno neprijatno što se Antonio ne javlja.

Šejn se sada oprezno kretao. Stigao je do prozora i kao kakva mačka iskočio je skoro nečujno napolje. Prošao je kroz uzani prolaz i našao se iza koliba. Stao je i oslušnuo.

Grančice su krenule. Očigledno se Antonio nalazi još uvek tamo gde ga je u senci Šejn prvi put video.

Nečujno se Šejn kretao napred, a zatim je legao. Sada je mogao da zaviri u uski prolaz.

Ništa! Ali taj prokleti Meksikanac nije mogao tako jednostavno da nestane kao da ga je zemlja progutala!

Šejn je prestao da diše. Taj nitkov ga je pratio i samo čeka povoljnu priliku da mu u mraku napuni telo olovom.

Šejn je bio ljut kao ris. Pomislio je na kapetanove kćerke. Vaskesz ih je dugo koristio kao taoce, međutim, kao da se sada nešto izmenilo i da se devojke nalaze u velikoj opasnosti. Smrtnoj opasnosti! Njemu je bilo jasno, jedan od ovih Meksikanaca Hoze ili Antonio moraju mu odati tajnu gde se nalaze devojke.

Šejn je razmišljao kratko. Zatim je ustao i krenuo uskim prolazom.

– Dokle ćeš se skrivati u toj tami, hombre? – upitao je on tiho tako da su mogli da ga čuju samo Hoze i Pako. Istog trenutka je potrčao napred i naslonio se na zid kolibe.

Ništa se nije dogodilo.

– Valjda me se ne bojiš, Meksikanče?

– Hej, Antonio!

Tada je Šejn čuo neki zvuk koji je ličio na grebanje mačke po krovu.

I gle! Pogodio je. Antonio se bio povukao na krov kolibe koja se nalazila prekoputa od njega. Nije nikakvo čudo što ga Šejn tamo nije primetio.

Plameni jezik suknuo je u pravcu gde se nalazio Šejn. Odjeknuo je pucanj, a kugla se zabila u trulo drvo pored Šejna.

Šejn je podigao „vinčesterku“ i odmah pucao. Istovremeno je snažnim skokom dospeo do fasade zgrade gde se nalazio Antonio tako da Meksikanac sada nije mogao da puca na njega.

– Pako! – doviknu Šejn.

– Imam kućkinog sina na nišanu! – riknuo je Pako.

Šejn je odahnuo. Sagnuo se i napravio svežanj nagorelih grančica. Zapalio ih je i bacio ih na krov. Vatra se brzo širila.

– Zahvatila je krov, amigo! – doviknu Pako.

Šejn je obišao kuću. Kugle su počele da zvižde oko njega. Bacio se na ulicu i okrenu se na leđa. Tek tada je ugledao Antonia.

Ugledao je krov koji gori i senku jednog čoveka koji se spremao da skoči sa druge strane krova. Šejn je podigao „vinčesterku“. Ali, neko je bio brži i Antonio je bio pogođen u leđa.

Šta je to sada? Pako i kapetan nisu mogli da upute kuršum jer bi Antonio u tom slučaju bio pogođen s prednje strane. Dakle, postoji i treći čovek!

Šejn je ustao, prošao pored kuće i primetio jahača.

Šejn je suviše kasno uočio opasnost. Hteo je da se baci na zemlju, ali ga je Vaskezova kugla već stigla i on je pao. Poslednjom snagom podigao je „vinčesterku“ i pucao.

Video je još kako je generalov poručnik okrenuo konja i uskoro ga je progutala pomrčina. Nestao je u mraku.

*

– Dođi, čika!

Rodrigezu se žurilo. Jako dugo je čekao ovaj trenutak.

Suzana je stala i začesljala dugu kosu na vratu. Kao slučajno osvrnula se i pogledala svuda unaokolo. Meri nije mogla nigde da

vidi ali, ako je sve išlo onako kako su se dogovorile onda njena mlađa sestra mora da se nalazi tu negde u blizini.

– Šta čekaš? – upita Rodriggez nestrpljivo.

– Gde su ljudi? Ne bih želela da nas neko posmatra.

Rodriggez odmahnu rukom.

– Vaskez je naredio da postavim straže. Oni se nalaze među stinama i ne mogu nas videti.

– A ako oni ipak...

– Niko ne sme da se mrdne sa svog mesta, ako mu ja to ne naredim!

Nadam se da će biti tako, pomislila je Suzana dok se približavala Meksikancu. Tri koraka su ih delila kada je ona iznenada stala. Osmehnula se. Rodriggez je bio jako uzbuđen.

– Čega se boji Vaskez, – upitala je Suzana otkopčavajući bluzu. – Možda se boji Šejna?

– Neka đavo nosi Šejna! – opsovao je Meksikanac. Gledao je u nju kao persijski mačak svoj plen. – Nemoj da toliko dugo čekam, čika!

Suzana je skinula bluzu sa svojih ramena. Kada je Meksikanac hteo da joj se približi ona je ustuknula nazad. – Ja ću ti sama doći! – uzdahnula je ona i bacila kosu unazad. – Zašto ne pogledaš dobro da li nas neko ne vidi?

Dok je govorila skinula je suknju. Rodriggez je čuo kako tkanina suši.

Imala je ona svoj plan, ali da li će uspeti.

Suknja se obavila oko njenih nogu. Bleda mesečina osvetljavala je to nago, divno devojačko telo. Prešla je rukama preko svojih bujnih grudi i savila se malo nazad. Raj za oko! Ko bi od muškaraca odoleo da ne krikne i ne pojuri na nju kao da je svoju pamet zaboravio negde.

Rodriggez je skinuo košulju. Prstima koji su drhtali otkopčao je pojas za oružje i jednostavno ga pustio da padne na tlo.

– Dođi ovamo! – tražila je Suzana. Ako se taj medved udalji od oružja onda Meri ima šansu.

Meksikanac je oklevao.

– Dođi ovamo! – ponovila je Suzana. – Ostalo ću ja da ti ponudim i daću ti sve.

Rodriggez nije ništa sumnjao. On je išao za Suzanom sve dok ona leđima nije osetila stenu.

Rodriggez ju je već bio stigao i uzmicanja nije moglo biti dalje. Morala je nešto da ponudi tom čoveku. Nadala se da se Meri nije uplašila i da će uraditi ono što joj je naredila.

Sve je zavisilo od njene male sestre.

– Čika!

Ona se bacila u Rodriggezovo naručje i naslonila se na njega. Njegovi prsti su milovali njenu somotnu kožu. Meksikanac se uzбудio kao nikad u životu.

Položio ju je na jednu glatku stenu koja je još bila topla. Stao je iznad nje i otkopčao pantalone.

Između raširenih nogu Meksikanca ugledala je Suzana svoju sestru Meri koja se pojavila između stena.

Rodríguez kao da je osetio opasnost. Okrenuo se unazad. Nešto kao da nije bilo kako treba. Taman kada se namestio između tih divnih butina i u mislima već bio na sedmom nebu, neka tajanstvena sila sa ko zna kojeg neba se umešala i sprečila ga da makar dodirne tu lepoticu od koje mu krv vri još otkako je zna.

Suzana nije imala vreme za razmišljanje. Podigla je desnu nogu i svom snagom udarila Meksikanca između butina.

Rodríguez je kriknuo kao da ga je zmiya ujela. Uhvatio se za mesto gde ga je Suzana pogodila i prevrnuo se ustranu. Kada se povratio pošao je prema plavokosoj Meri.

– Stoj! – ciknula je ona i uperila „vinčesterku“ u njega. Oroz na pušci je škljocnuo.

Rodríguez se kiselo osmehnuo. Da će se nešto ovako dogoditi, s tim nije računao. Pomislio je na to da je pogrešio što je te ljude poslao daleko odavde. Žene! Nešto se mora i rizikovati u životu, ali čovek nikada ne sme biti nadmudren kao što je on sada.

Krenuo je prema Suzani. Ona je uzmakla nazad ali je izgubila ravnotežu i pala. Rodríguez je klekao ispred nje. Osetila je da se neće moći dugo braniti.

– Meri! – viknu ona.

Rodríguez se pakosno smejao. Još dva koraka i Suzana je tu.

A zatim se okrenuo prema Meri.

Suzana se u međuvremenu oporavila i dotrčala do svoje sestre. Uzela joj je oružje iz ruku.

Rodríguez nije hteo da stane. Išao je napred bez trunke straha u oku.

Ali, iz „vinčesterke“ koju je držala Suzana u rukama pojavio se plamen. Meksikanac je bio pogođen i već sledećeg trenutka je krenuo na daleki put bez povratka. Ostadoše dve lepe žene ispred njegovih očiju, a pred njim tmina, mrak.

Mlada plavuša je plakala.

– Uzimaj oružje! – naredi Suzana strogo. – Moramo da bežimo gore u brda. Tamo ima dosta pećina, sakrićemo se.

Suzana se obukla.

– Ove noći nas u toj pomrčini niko neće pronaći! – frknula je Suzana. – Požuri, Meri!

– Evo me odmah – javila se Meri.

Suzana je uhvatila za ruku svoju mlađu sestru i povukla je za sobom.

X

Pako je stajao iznad Šejna kada se visoki, snažni čovek probudio iz nesvesti.

– Ja sebe smatram detetom sreće, ali ovako nešto nikad nisam doživeo – smeškao se Pako. – Samo jedan jedini centimetar je nedostajao i Vaskezova kugla bi ti razmrskala lobanju.

Šejn je ustao i pogledao unaokolo.

– Gde je on? – upitao je.

Pako je slegao ramenima i okrenuo se prema istoku.

– Možda je dao petama vetar, možda je odjahao u brda i tamo nas čeka.

– Šta je sa kapetanom?

– Mrtav je – odgovori Pako. – Antonio ga je upucao.

Šejn je prišao kapetanu. Po očima je odmah video da je kapetanova duša već otputovala nekud daleko.

– Možda je i bolje za njega što je završio tako – reče Pako.

Šejn je obrisao znoj sa čela i krv od ogrebotine. Možda je za njega zaista bolje tako. U Sjedinjenim Državama bi kao izdajica bio osuđen i verovatno streljan. On je bio oficir. To što je njegova porodica bila na silu odvedena ne bi ga mnogo opravdalo.

– Taj pasji sin Vaskez je posrnuo, hombre – reče Pasko. – Sada kada je kapetan mrtav čovek on ne može da prebaci oružje u Meksiko. Krila su mu odsečena.

To je bilo tačno. Vaskez je izgubio bitku, general će ga pustiti. Karmen je slobodna. Ta lepa ptičica najzad će dobiti svoja krila i poleteće u plave daljine, tamo gde je niko ne guši i gde će pevati onako kako ona želi. Nežna, lepa ptičica!

Sve se nekako smirilo. Ostale su još kapetanova kćerke da se pobrinu i o njima.

– Gde je drugi kućkin sin? – upitao je Šejn.

Pako je pokazao rukom desno. Tamo je ležao Hoze, vezan.

– Nisam imao vremena da ga pitam, hombre.

Šejn je ljutito klimnuo glavom. Hoze je mogao da bude garancija za kapetanove kćerke.

– Antonio je izgoreo – reče Šejn.

Hoze je klimnuo glavom.

– Ako mi odgovoriš onako kako mi se ne dopada onda ćeš i ti tako završiti – reče Pako.

– U ranijoj bodegi nalazi se još jedna lampa na gas – rekao je Šejn Paku.

Pako je odmah krenuo.

– Šta ćeš, Gringo? – upita Hoze nesigurnim glasom.

– Devojke – odgovori Šejn.

– Vaskez je naredio Rodrigezu i nekim drugim ljudima da ih odvedu.

– Gde se one sada nalaze?

Hoze je ćutao. Na njegovom licu se ogledala odlučnost.

Šejn je prišao korak bliže.

Hoze je gledao u hladne oči Amerikanca i u njegovo strogo lice.

– Pitam te gde su devojke? – ponovio je Šejn.

Pošto je Hoze ćutao Šejn je uzeo lampu odvrnuo cilindar i posuo Hozeu gasom. Meksikanac se okrenuo na stranu i prevrtao se sve dok leđima nije dospeo do kolibe.

– Ti si ipak Meksikanac! – doviknuo je on Paku plačnim glasom.

– Ti nećeš dozvoliti, amigo, da jedan prokleti Gringo zapali tvoga zemljaka!

– Ne vidim ja zemljaka – odvrati Pako. – Ja vidim samo jednog smrdljivog psa.

– Ja sam Hoze Antes! – ciknuo je Hoze.
– Ti si jedan gadni pacov koji drži devojkę kao taoce – frknu Šejn. – Imaš na raspolaganju tri sekunde.

Šejn je koraknu nazad. Palidrvce je kresnulo. Naravno da nije hteo tom Meksikancu da utera strah u kosti, ali je morao nešto da preduzme kako ne bi gubio vreme. Svaka izgubljena minuta mogla je da košta života kapetanove kćerke. Znači, Hoze je morao da kaže ono što zna!

– Do đavola, Pako, Vaskez će me...

– Vaskez je pucao u leđa tvom prijatelju Antoniju – rekao je Šejn. – On ubija sve što se ispreči na njegovom putu, bez obzira da li je to nešto što ometa njegove planove ili ne!

Palidrvce u Šejnovoј ruci je već dogorevalo.

– Vreme koje sam ti dao da se uzmeš u pamet je već isteklo.

– Urazumi se i govori – posavetovao ga je Pako.

– Rodrigez je odveo devojkę – rekao je Hoze tiho. – Kuda, to stvarno ne bih znao da vam kažem! Nemojte me mučiti, ali ja stvarno ne znam.

– Ipak, priseti se, možda su u starom rudniku kopača zlata! – zgrmeo je Šejnov glas.

Pako je pogledao u Šejna kao da je ovaj pao sa neke druge planete. On nije čuo ništa o jamama kopača zlata.

– Deset milja odavde – rekao je Pako pošto je dugo razmišljao. U dolini. To su ulazna vrata u pakao!

– Može li tamo da se živi?

– Ima vode!

Šejn se ponovo obratio Hozeu.

– Postoji li još neko mesto gde bi devojkę mogle da se nalaze?

– Ja za takvo mesto ne znam.

Šejn je bio siguran da čovek govori istinu.

– Šta ćete uraditi sa mnom?

Šejn je presekao užę kojim je bio vezan.

– Možeš da se gubiš odavde. Kreni kud te god noge nose.

– Pešice?

– Pešice i bez čizama, kojote jedan! – frknuo je Pako. – Hajde, skidaj čizme.

Hoze je jauknuo kao da mu deru kožu. Ipak skinuo je čizme.

– Sada se gubi i da te moje oči nikad ne vide! – promumla Pako.

Čovek je potrčao. Glavno je da je spasio živu glavu! Pako ga je otpratio pogledom sve dok nije nestao u pomrčini. Dosad je bio aktivan. Zaboravio je svoje rane. Ali, sada ga je bolelo.

– Pre nego što odjašemo odavde, staviću ti nov zavoj – rekao je Šejn.

*

Besno je Vaskez ciknuo kada je ugledao mrtvog Rodrigeza. Ostali ljudi su ćutke stajali oko njega. Ocenili su da je bolje da se ne mešaju, jer Vaskez zna biti nezgodan.

– Da li ste tražili čike?

Manuel Ortega odmahnu glavom.

– To bi bilo besmisleno – promrmljao je on. – Noć je i ne bismo mogli da nađemo njihove tragove.

– Bilo bi uzaludno! – javio se neki drugi čovek.

Vaskez je opsovao. Kola su mu krenula nizbrdo. Najpre mu je umakao taj đavolski nitkov Šejn, a sada nema više ni devojaka!

Moraće ponovo da uhvati te devojke. Bez njih neće uspeti da se domogne oružja. A ako mu to ne uspe onda ne može da se pojavi na oči generalu. Gomez će ga oterati kao nekog šugavog psa.

Ako nema oružja, to će biti njegov kraj!

Sigurno Karmen stoji iza svega toga!

– Moramo naći žene! – riknuo je Vaskez. Bacio je još jedan pogled na mrtvog čoveka i krenuo prema kolibama.

Njegove misli su se rojile. Poznavao je ovaj predeo kao niko drugi. Žene nisu odmakle daleko. To što je rekao Manuel Ortega je blizu razumu. Pola milje. Ne dalje, sigurno.

– I, čudno, nisam video senke tih dveju devojaka.

– Zato što nisi bio oprezan!

Ortega je ustao.

– Posle prvog pucnja ja sam pazio na sve – uveravao je on Vaskeza. – Niko se nije bio približio kolibama. Dakle, pucanj je mogao da dođe samo iz pravca gde su se nalazile čike i Fernandez.

Vaskez se složio s tim. Sada mu je bilo jasno da je on zaronio u dubine ponora i da niko neće prolići suzu za njim kada ga general bude poslao đavolu u pakao.

– One su tamo negde gore! – frknu Vaskez. – Tamo negde između stena. Uzele su Rodrigezovo oružje. Međutim, nemaju vode i hranu. Prema tome pre ili kasnije moraće da se izvuku iz svog skrovišta.

Ortega je bio pomenut kao naslednik Rodrigeza.

– Mislim da treba pričekati – savetovao je on. – U tim prečinama one bez vode ne mogu izdržati dugo. Možda do sutra u podne.

Tako je mislio Vaskez. Dakle, te devojke nisu neki poseban problem.

Tvrd orah bio je Šejn. Čovek koji može sve! On je doduše pogodio tog prokletog Gringa i Šejn je pao. Ali, da li je olovo odselo na pravo mesto? Vaskez nije bio baš siguran u to. Sve mu se činilo da ga nije sredio i da taj đavolski nitkov nije ubijen nego vreba odnekud da njega, Vaskeza, upuca kao zeca na ravnici.

Antonio je bio mrtav čovek. Ostao je još Hoze. Šejn je mogao da ga malo priklješti kako bi taj čovek najzad progovorio i odao mesto gde se taoci nalaze.

Vaskez je opsovao i pljunuo.

– Šta je? – upita Ortega.

Vaskez je shvatio da nema smisla da krije opasnost pred svojim ljudima.

– Verovatno očekujemo posetu – reče on.

– A ko nam to dolazi tako svečano?

Vaskez se namrštio.

– Pako del Rio i Šejn!

Ortega se nasmejao.

– Prednost je na našoj strani – reče on. – Oni hoće da se domognu tih devojaka. Čike, to je njihov cilj!

– Tu si u pravu – uzdahnuo je Vaskez. – Ne verujem da su daleko odmakli. Ali, razdelite se u dve grupe i na taj način ćete moći Paku i Šejnu da priredite žestok prijem!

Ortega je dao uputstva ostaloj dvojici. Oni su nestali između stena.

– Jesu li to naše jedine teškoće, Riko? Mislim, ako se taj kapetan prebaci ovamo preko reke i ako se poveže sa Pakom i Šejnom?

Vaskez je razmišljao dugo.

– Nemoguće – rekao je on Ortega. – Odveo je svoju ženu u Sjedinjene Države. Nije valjda upucao svoje kćerke!

Ortega se okrenuo drugim ljudima.

– Samo tako sam pomislio – rekao je.

Riko Vaskez je stao i pogledao u Ortega. Mada je bio siguran da je kugla zviznula oko glave tog prokletog Amerikanca, ipak nije bio siguran da je ubio tog prokletog đavola. Na putu zrna koje je uputio nalazila se još dva čoveka. Uz to, jedan od njih je bio Pako, koji je već bio ranjen.

Vaskez se osmehnuo i uputio se u jednu od napuštenih koliba. U uglu prostorije ugledao je nekoliko šipki dinamita. Uzeo ih je nekoliko i stavio ih za pojas.

To je trebalo da priredi toj dvojici sjajan doček!

*

Oronule kuće u kojima su nekada kopači zlata tražili svoju sreću, kopajući na sve strane kako bi se pod njihovim nažuljanim rukama pojavio žuti, sjajni metal, sada su stajale tu kao kakve kre-zube babe i cerile svoje izbušene prozore u daljinu kao da su bile svesne toga da je njihovo vreme prošlo i da više nema šta da traže na ovom svetu.

– Moramo dalje dole – rekao je Pako tiho. Pošto su promenili mesto gde su se nalazili, to je sada idealan položaj.

– Pametno govoriš, ali šta ćemo sa tvojom ranom?

– To mi ne pada ni na kraj pameti, Gringo, i nemoj time da me uznemiravaš!

Šejn se osmehnuo.

– Kako ti kažeš, Pako. Da pokušamo da prodremo dole!

*

Suzana je čula korake. Bili su to muškarci i nisu se mnogo trudili da prikriju bat svojih koraka. Pogledala je meri koja se bila naslonila na zid i drhtala. Plašljiva mala ptičica! Gledala je u Suzanu kao u boga koji će je spasiti.

Suzana je stavila prst na usta u znak opomene. A onda je uzela revolver koji se nalazio pored nje na tlu. Puzila je polako prema izlazu iz male pećine.

Ništa se nije videlo, a i koraci koje je ranije čula sada kao da se više nisu čuli. Srce joj je udaralo tako jako kao da je htelo da iskoči

iz grudnog koša. Nije joj uopšte palo na pamet da će ti nitkovi već u toku noći krenuti u poteru za njima.

Meri je išla za Suzanom.

– Ništa! – prošaputala je Suzana. – Možda smo se prevarile.

– Čula sam korake.

Taman što je ona to rekla začuli su se ponovo koraci.

– Moramo se popeti gore na onu zaravan – rekao je neko. – Ako se ti kućkini sinovi približe ovamo odatle ćemo ih najlakše poskidati.

Suzana je prestala da diše. Učinilo joj se kao da im neko dolazi u pomoć.

Meri je htela nešto da kaže. U posljednjem trenutku Suzana joj je stavila ruku na usta.

Senke prvih ljudi su se pojavile. Zaustavili su se na dvadesetak koraka pred ulaskom u pećinu. Među njima je Suzana poznala one koje čovek s ožiljkom pre dva sata poslao na stražu.

– Pa gde je Vaskez? – upitao je jedan od ljudi.

Suzana je pogledala. Vaskeza stvarno nije bilo. To nikako ne sluti na dobro!

– On će stići kasnije. Mi se delimo na dve grupe, jedni desno, drugi levo. Ja ostajem ovde. Ako se Šejn i Pako pojave naći će se pod unakrsnom vatrom.

Ljudi su klimnuli glavom i uskoro su nestali sa vidnog polja Suzane.

Šta je to? Opet ime Šejn! Zar ga se banditi zaista toliko boje?

– Ortega! – čuo se glas sa zaravni. Bio je to Vaskez. – Da li si primetio nešto?

– Ništa. Poslao sam ljude levo i desno između stena. Ništa!

– Ja sam nešto otkrio na putu prema stenama – rekao je Vaskez i mahnuo komadom bluze.

– Gde? – upita Ortega.

– Nekih dvadesetak koraka odavde.

– To znači da se naše čike nalaze blizu, amigos.

– Hej, čujete li, me čike! – viknuo je Vaskez.

Meri je drhtala. Suzana ju je privukla sebi i zapušila joj usta. Ako se sada odaju, onda im nema spasa. A možda je pomoć već na putu.

– Hej, čike! – čuo se glas. – Sada imate priliku da slobodno istrčite ovamo napolje. A ako moramo da vas izvučemo odatle, to će te skupo platiti!

Vaskez je prišao korak bliže. A zatim je stao. Ulaz u ovu pećinu rudara gde su ti ljudi tražili taj sjajni žuti metal bio je nekako prikriven.

– Nisu mnogo odmakle – promrmljao je Vaskez. – Treba samo sačekati dok im nestane vode. To je ono!

– Idi gore više u brda! – kriknu Vaskez. – Hej, devojčice. Da li me čujete? Hej čike, sada imate priliku da se oslobodite.

Suzana je odgurnula Meri od sebe i uzela revolver u ruku.

Ortega je bio udaljen još desetak koraka. Ali, bio je sve bliže. Hteo je da se popne na stene i nestane s druge strane.

Suzana je prestala da diše. Taj nitkov je išao pravo prema ulazu u pećinu!

Šta da radi? Odlučila se da odgurne Meri od sebe. Međutim, taj Ortega je bio sve bliže i bliže.

Ortega je stao, a Vaskez se sklonio u zaklon.

– Tu su pred nama! – ciknuo je Ortega. Umesto da se skloni u neku rupu on je pojurio napred sa pištoljem u ruci.

Mora da je Suzana pucala. Uplašila se kada je ugledala mrtvog čoveka ispred sebe. Šta? Prošlo joj je kroz glavu! Ko poleti u nebo mora računati s tim da u povratku može doći na zemlju slomljenog vrata.

– Dobro je bilo, čike! – zagrmeo je Vaskez. – Čekam vas da se pojavite ovde! Imate još samo tu šansu. Dakle, napred!

XI

Nije računao da će se u igru umešati još i taj snažni, vešti momak Šejn pred kojim trava ne raste ma gde se pojavio. A pored njega se nalazio Pako, ranjen, ali opasan kao leopard.

– Jasno mi je sve – rekao je Pako. – To je Vaskez. Samo on ume da se smeje tako pakosno kao sam đavo iz pakla. Gde je on tu su i kapetanove kćerke.

– Ovog puta ćeš ih gledati samo kao mrtav čovek, Vaskeze! – viknuo je Pako. – Došao je najzad i tebi dan kada ćeš nosom pomirisati travu. To moraš poverovati meni! I biće tako, kad ja kažem.

Šejn je odmahnuo rukom.

– Kreni onim putem, amigo – reče Šejn – Ako se ne sretnemo ovde, onda ćemo se sresti u paklu, Pako.

– Pa, izgleda da će pakao biti zadnja stanica.

Šej se nasmejao.

– Možda, a možda i ne, amigo – reče on. – Život uvek plete svoje sopstvene staze. Možda on očekuje da se pojavim samo ja.

– Uletećeš mu pravo u naručje.

– Možda. Ali to je prilika da se ti prikradeš sa strane. Ja ću tebi poslužiti kao neki mamac koji će ga navući na olovo. Samo tako možemo da spravimo sa zemljom tog đavola, Pako.

Pako je vrteo glavom.

– Želim ti mnogo sreće, hombre! – rekao je on.

Pre nego mogao bilo šta da kaže Pako je već bio nestao među stenama. Šejn se osvrnuo unaokolo i ubrzo i on nestao.

– Ako ubijete jedan drugog onda se vaš otac uzalud mučio!

To je bio glas Vaskeza.

– Čike! Izlazite napolje ili da dođem po vas!

– Dođi po nas, pa ćeš videti šta te čeka! – čuo se glas jedne devojke.

Nisu bile daleko.

Šejn je taman hteo da ustane kada je primetio senku iznad sebe.

Bilo je već kasno. Čovek je skočio na Šejna. Udarac čela u stenu i Šejnu su se pojavile zvezde pred očima. Ipak, Šejn je uspeo da izvadi revolver i da puca. Uspeo je da pogodi svog protivnika pre ne-

go što je Meksikanac uspeo da puca po drugi put. Meksikanac više nije predstavljao nikakvu opasnost.

– Hej Riko! – doviknuo je Šejn. – Da li je to Riko Vaskez? – upitao je on kako bi Pako doznao da je sa Šejnom sve u redu.

– Hej, Riko Vaskez! – doviknuo je Šejn još jednom.

– Gringo! – odvratio je Vaskez.

– Koliko još ljudi treba da poubijam pre nego što ti ne budeš krenuo u pakao?

– Samo još dvojicu! – doviknula je devojka iz pećine. – Na platu vidim samo Vaskeza!

Pored Šejna je prohujalo olovo. Đavolski opasno i blizu.

Šejn se povukao niže. Pri tom je koristio zaklon i pokušao da sačuva živu glavu.

– Gringo! – riknuo je jedan drugi čovek koji se pojavio među stenama.

– Gringo!

– Šta je, Vaskeze? Zar se bojiš u mraku?

Glas je došao s prednje strane. Vaskez se nalazio s druge strane platoa.

– Mi smo ovde u ovoj rupi, mister! – doviknula je jedna od Morisonovih kćerki.

– Je li sa vama sve u redu.

– Da, a ko ste vi?

– Šejn!

– Šejn! – riknuo je Vaskez. – To je čovek koga ćemo ubiti, devojke.

Šejn je pogledao unaokolo. Jedna od devojaka je počela da plaće.

– Ostanite tamo gde ste! – opomenu ih Šejn.

Olovo je počelo da zviždi kao da ga sam đavo nosi. Svi kuršumi bili su upućeni u ulaz u pećinu.

Šejn je skočio. Zamislio je da uskoči u zaklon u kome se nalazio Vaskez.

– Šejne!

– Okreni se i to polako!

– Kažu da si bolji od mene – iscerio se Vaskez. – Kažu mnogi. E, došlo je vreme da to i dokažeš. Vrdanja više nema. Ti ili ja! Vreme je da se vidi ko je bolji. Kažu da si bolji od mene. Ja to ne poričem. Pokaži sada da je to tačno, Šejne!

Šejn je ležao. Razmišljao je šta da uradi kad iznenada padoše dva pucnja.

Neko je kriknuo.

– Siguran sam da je to tvoj prijatelj Pako podržava. Mi smo to i očekivali.

Šejn je namrštilo lice. Pogledao je u mrtvog čoveka.

– Hej, Hombre! – viknu on.

Pojavila se jedna senka tamo negde gore. To je bio Pako. Teturao se prema provaliji.

Šejnu je zastao dah. Izgledalo je tako kao da je Pako ponovo pogođen.

Vaskez je kriknuo.

– A sada će tebe uzeti đavo u naručje i odneće te pravo u pakao. Tog momenta Šejn je shvatio šta Pako namerava. Pokušavao je da skrene pažnju na sebe.

– Hej, Riko...! – zagrmio je Pako.

Pako je posrnuo. Pao je na kolena.

Vaskez je skočio korak natrag. Počeo je da upućuje kugle tamo gde se prethodno nalazio Pako.

Šejn je osetio da je došao trenutak konačnog obračuna. Munjevito se okrenuo i pucao. Ali je tek tada otkrio da se na Vaskeзовom pojasu nalaze štapići dinamita.

Već sledećeg trenutka tišinu je prolomila kao kakav grom snažna eksplozija. Kao da se zemlja provalila.

Šejn je bio odbačen unazad i udario je o stenu. Pokušao je da zaštititi glavu od odronaka stene.

To je trajalo samo dvadesetak sekundi. Šejnu se učinilo da je iznad njega prohujao čitav oblak prašine.

Uspravio se. Svaka koščica ga je bolela. Međutim, začudo, mogao je da se kreće.

Čudno! Ta zaravan, plato, je bila čista. Čak ni Orteginog leša više nije bilo. Valjda ga je ta eksplozija odbacila nekud u dubine tih strašnih provalija.

– Hombre, pa ti si dete sreće! – smejao se Pako. – Zadržao si se na samoj ivici provalije. Čudo! Pravo čudo. Ja prosto ne mogu da poverujem da tako nešto može da se desi.

Šejn je prišao ulazu u pećinu iz koje se sada pojavila plava devojka. Ona snažnija koja je delovala kao prava žena. Kćerka kape-tana Morisona.

Ona druga je sigurno bila Meri. Dugo se kolebala. A onda, iznenađenje! Ta krhka devojčica je potrčala prema Šejnu i obesila mu se o vrata.

Šejn je bio iznenađen.

– Sve je prošlo – rekao je on i pomilovao njenu kosu. – Ne boj se, mala! Sada ćemo odjahati u Sjedinjene Države. Ja ću biti uz tebe, lepotice. Nemoj plakati!

– A gde je tata? – upitala je Suzana.

Šejn je obrisao rukom znoj sa čela.

Suzana ga je odmah razumela. U njenim očima su se pojavile suze. Zaplakala je.

Šejn nije rekao ništa. Uzeo je Meri u naručje.

– Hombre!

Šejn se okrenuo. Bio je to Pako.

– Tebe sam zaboravio, Pako – osmehnuo se Šejn.

Pako odmahnu rukom.

– Eno tamo dole ima dovoljno konja – reče on. – Ujutru u samu ranu zoru da vas vidim s one strane reke, žive i zdrave.

Nasmejao se.

– Šejne, ako te ikada navede put u ovo mesto, znaj da je tu tvoj prijatelj Pako del Rio. Napravićemo tako veliku svečanost da će se pamtit. A posebno ćemo pozvati jednu devojčicu koja se zove Karmen.

Pre nego što je Šejn mogao bilo šta da kaže Pako je nestao u pomrčini.

– Ko je bio to? – upita Suzana tiho.

– Pako del Rio – odgovorio je Šejn. – Momak bez koga bi smo i vi i ja završili negde u brdima koju stopu ispod zemlje. Gore u brdima ili u mutnim talasima velike reke. Hajde, idemo onamo gde se nalaze konji. Naš prijatelj će sigurno da se pobrine o tome da nas niko ne uznemirava dok stignemo tamo kuda smo krenuli.

K R A J

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

HOGARE, IZ-
GLEDA DA
SMO U
GADNOM
SOSU!

MA KAKVI! NEPRIJATELJ JE
NADMOĆNIJI, ALI SMO MI
PAMETNIJI!



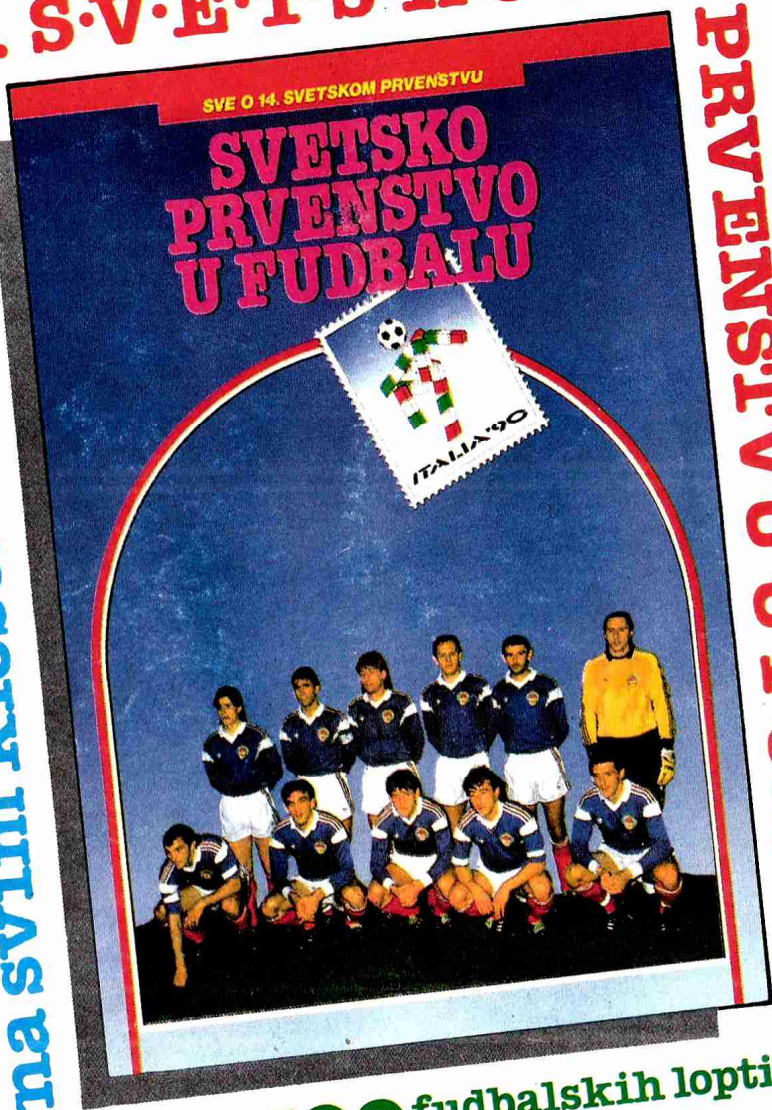
DA KUCNEM
U DRVO!

DOBRO, TO SE MOŽDA NE
ODNOSI NA SVE NAS...



14. S·V·E·T·S·K·O·M

na svim kioscima SVE O



PRVENSTVU U FUDBALU

nagrade **100** fudbalskih lopti